VIVERE MILITARE EST

Stindardul

Anul XXXII, Nr. 153, noiembrie 1984 | Redaktion: Balduim Helmstr. 16 • D-8080 Fürstenfeldbruck | Einzelpreis 3,— DM

Atât este şi va rămâne al nostru cât vom şti să-l apărăm!

În loc de editorial publicăm această scrisoare:

„Domnule Director!

M'a bucurat nespus de mult vestea că ne pregătim să contracarăm una dintre cele mai perfide şi ordinare insinuări la adresa drepturilor noastre asupra Transilvaniei.

De valoarea lucrării nu mă îndoesc atât timp cât la redactarea ei lucrează colaboratorii 'Stindardului'.

Vă doresc succes deplin. Şi mai doresc ca toţi Românii din exil să înţeleagă marea valoare a acestei acţiuni şi fiecare, după puterile şi SIMŢĂMINTELE SALE ROMÂNEŞTI să-şi dea contribuţia financiară pentru ducerea la bun sfârşit a celei mai importante lucrări despre istoria adevărată a Transilvaniei.

Noi Românii nu avem nevoe să inventăm nimic, pentrucă suntem născuţi pe pământul Transilvaniei odată cu iarba câmpului şi frunza codrului, dar trebue s'o spunem clar celor ce nu o ştiu . . .

Noi vom reuşi numai demonstrând cu probe reale drepturile noastre şi nici decum aşa cum procedează Ungurii atunci când încearcă să cerşească bunăvoinţa şi protecţia celor mari şi tari ai vremii (au făcut-o în trecut cu Austriecii, Mussolini etc., o fac astăzi cu Americanii, unde se pare că au obţinut câteva semnături dela unii care ştiu prea puţin despre Europa).

Românul dintr'u început a fost străjer la poarta de răsărit a Europei, ţinând piept tuturor sălbaticilor pe care Asia i-a împins spre Europa, pentru ca astfel Apusenii să-şi poată duce traiul în pace şi bunăstare. Răsplata pentru sângele vărsat a fost totdeauna indiferenţa şi ingratitudinea acestui Apus. **Deci zadarnic să aşteptam ceva bun de la alţii. Atât este şi va ramâne al nostru cât vom şti să-l apărăm!**

Cu această ocazie se va vedea câţi din cei ce se consideră români mai păstrează, departe de ţară, simţăminte adevărat româneşti.

Ştiu ce greu vă este, Domnule Director, să apelaţi mereu la aceste simţăminte dar mai ştiu că fără ajutorul obştesc lucrarea nu va vedea tiparul, deaceea fac **eu** astăzi acest apel şi nu cred să existe vre-un român pe care **să-l lase sufletul să stea cu mânile încrucişate atunci când NEAMUL ROMÂNESC cere ajutor.**

I. G.

Winnipeg, Canada"

POETUL PĂTIMIRII NOASTRE

de Andrei OZANA

Cu ani în urmă, într'una din nesfârşitele clipe de cruntă deznădejde pentru soarta neamului meu pe care-l vedeam din ce în ce mai vlăguit, m'am hotărît să mă duc să caut tăria de a merge mai departe, sprijinindu-mi tâmplele istovite de pragul unuia dintre altarele pe care a ars flacăra neclintită a nădejdii în mai bine. Aşa cum în basme vitejii, când îi lasă puterile şi le recapătă sorbind din izvorul de apă vie deacolo de unde se bat munţii în capete.

Şi-am trecut munţii şi m'am oprit la Răşinari dinaintea casei aceluia care a cerut cu dârzenie „unirea imediată şi fără condiţii" a ţării, topind în vâltoarea lirismului asperităţile frazelor gazetăreşti. Mi se întipăriseră în minte cuvintele lui Pamfil Şeicaru, coleg de şcoală şi prieten de-o viaţă cu tatăl meu: „În orice colţ din Ardeal nu căutam decât să regăsim emoţiile pe care poezia lui ni le-a înfipt pentru totdeauna în sensibilitate, ni le-a turnat în emotivitate. El a avut un imens rol activ în modelarea sufletului românesc, în tresăririle lui de viaţă nouă."

Sub acoperişul casei poetului, am adormit murmurându-mi mărturisirea-i de a se simţi de-o fiinţă cu strămoşii acelor meleaguri, căliţi în amarnice prigoane: „Cu mine vin, roiesc într'una / Cei fără neam şi fără număr, / Ce-au sprijinit întotdeauna / Eternitatea pe-al lor umăr. / Vin cei de-o lege cu pământul, / Copiii soarelui de vară. / Eu, solul lor, le port cuvântul / Şi'n suflet, sfânta lor povară. / Ei vin cu suflete'nnoptate / De-aceea sfarmă lanţuri grele / De-aceea urlă şi se zbate / Durerea 'n cântecele mele".

Par'c'a fost ieri acea dimineaţă de sfârşit de August când m'am trezit în razele de soare ce pătrundeau prin fereastra îngustă. Am deschis ochii şi privirea mi s'a izbit de bârnele grase ale tavanului scund, apoi a întâlnit crengile bradului care străjuia la geam. O adiere uşoară a înfiorat cetina ce'nsufleţindu-se a părut a-mi şupti: „La noi sunt codrii verzi de brad / Şi câmpuri de mătasă; / La noi atâţia fluturi sunt / Şi-atâta jale'n casă."

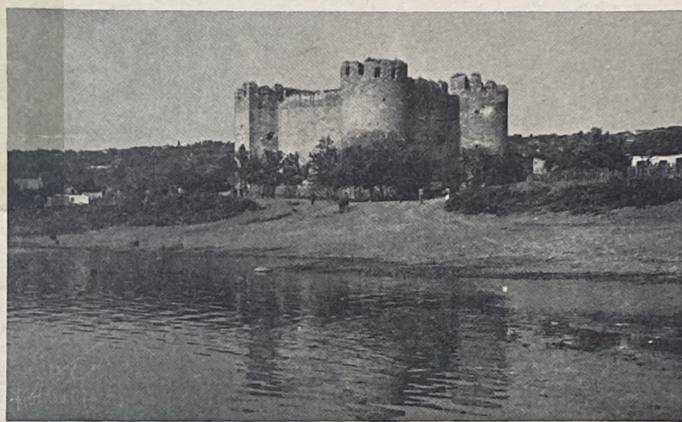
De pe peretele văruit din faţă-mi, dintre celelalte două ferestre oblonite încă, dintr'un portret mare, înrămat, Octavian Goga surâdea blând şi din transparenţa pătrunzătoare a ochilor săi atât de albaştrii se'nchega par'că certitudinea unei prezenţe. Pe cartonul alb de sub sticlă, mâna lui scrisese: „Claudiei — Un om matur" şi-a iscălit dedesubt: „Tavi".

Jur împrejurul meu se aflau: colţarul din lemn înflorit cu măiestrie, soba mare din plăci de faianţă cu desene de-un albastru'nchis pe ivoriu, perinele cu cusături vişinii şi negre pe pânza îngălbenită şi sofaua joasă acoperită cu velinţe. M-am ridicat şi m-am apropiat de măsuţa de lângă armăroaie. Pe ea, o călimară de lemn şi două fotografii mici în cadre înduste de argint: cele două surori, Claudia şi Victoria. Plecată de timpuriu din viaţă, cea de-a doua a fost inspiratoarea poeziei „Dăscăliţa". Deasupra, pe zid, între litografiile manuscriselor poeziilor „Noi" şi „Poetul", un desen mare de Camil Ressu, încEţoşat de vreme şi umbrit de o pată mare de umezeala: Aurelia Goga, fiica parohului Ioan Bratu, căsătorită cu preotul Iosif Goga, mama lui Octavian Goga.

Am atins cu înţeleasă sfială masa veche de peste două sute de ani, masa la care bardul Ardealului şi-a aşternut pe hârtie întâile versuri; apoi speteza rotundă a scaunului pe care adesea se va fi aşezat frământat de rostul chinuitului său popor şi gândurile au pornit pe urmele vieţii ce'ncepuse între aceste ziduri.

Consacrat de Titu Maiorescu, uns poet al naţiunii de tânăr într'o aureolă de apoteoză, ginere al lui Partenie Cosma — directorul de mare prestigiu al Băncii Albina, conducătorul de fapt al luptei clandestine a românilor din Transilvania — şi neobosit colaborator şi animator al „Tribunei", ar fi putut continua să trăiască aci, liniştit, pe

(urmare în pag. 4)

Cetatea Soroca şi malul Nistrului. Fiind luată dela mijloul apei, credem că aceasta este cea mai bună fotografiei a cetăţii de graniţă a Pământului românesc.

Stindardul—Bildarchiv

RUSIFICARE ATOTCUPRINZĂTOARE

Cât de sumbru se profilează viitorul pentru ethnia română (moldovenească) din Basarabia, se poate înţelege mai lesne, chiar şi indirect, din situaţia prezentă a Ucrainenilor şi Bieloruşilor, supuşi şi ei rusificării „frăţeşti" intense.

Ucrainenii, se ştie, nutriseră după revoluţia bolşevică oarecare năzuinţi spre autonomie, independenţă. Acestea s'au spulberat cu totul în urma centralizării puterii de către Stalin. Parte din patrioţii ucraineni merseră până acolo că-şi puseseră speranţe în ocupantul german. Acesta se dovedi însă tot atât de ostil naţionalismului ucrainean, cât şi Ruşii mai înainte. După dispariţia lui Stalin survenise o scurtă perioadă de slăbire a încorsetării pentru ucraineni. Atunci, concepţia istoriografiei oficiale, potrivit căreea contopirea ucrainenilor în ruşi constituia o inevitabilitate, o lege „obiectivă" a istoriei, fu înlocuită cu o concepţie mai liberală. Nu se mai făcea caz de „răul cel mai mic" care a dus la încadrarea în Rusia ţaristă a poporului ucrainean şi altor naţiuni, în urma căreea acestea au „beneficiat" de saltul mai rapid prin revoluţie în epoca istorică „cea mai avansată". Evoluţia în favoarea (dacă se poate spune aşa) Ucrainenilor fu însă brutal întreruptă la începutul deceniului trecut, când conducerea de partid din Ucraina fu înlocuită la ordinul dat din Moscova.

De atunci se observă o acţiune de rusificare mereu intensificată. Se promovează o adevărată invasie a ruşilor la posturi, în slujbe, în conducere. Drept urmare, se înregistrează o scădere la 60% a tineretului ucrainean în universităţi, faţă de 69% în perioada 1955—1971. În acelaşi timp, se observă că rândurile muncitorimii ucrainene se îngroaşe de la 69 la 74%. Scade în acelaşi timp numărul de cărţi publicate în limbă ucraineană, în prezent fiecare a treia carte fiind publicată în limbă rusă. Aceasta înseamnă mai puţin decât şi după anul 1920. În prezent, limba rusă se introduce obligatoriu în toate şcolile ucrainene, inclusiv grădiniţele şi învăţământul preşcolar. Spre atingerea unor rezultate cât mai eficiente în învăţământul limbii ruse, urmează a se lua ore de la alte limbi şi s vor mări cu 16% salariile învăţătorilor de limbă rusă.

Rezistenţa faţă de această acţiune vastă de rusificare nu poate fi deocamdată, decât palidă, slabă. Iar „complotul" despre care s'a zvonit recent, e desigur imaginar.

Şi mai grav se prezintă situaţia sub acest raport cu republica Bielorusă. Acolo, 62,9% din populaţie (9,8 miloane de locuitori, faţă de 50 milioane ucraineni) a ajuns să recurgă la limba rusă. La recensământul din 1979, 16,9% şi-au declarat drept limbă „principală" cea rusă, pe când în 1970 aceste procente erau de numai 9,8. În cercurile guvernamentale de la Minsk, în cele ale partidului, în documentele oficiale, se uzează numai de limba rusă, la TV. deasemenea programele se transmit în limba rusă. Cu 25 de ani în urmă presa era cu peste 50% în limba bielorusă, în 1982 numai 32,4%. Ziarul „Pravda", bunăoară, se tipăreşte în numai 15.000 ex. în limba bielorusă, în 250.000 ex. însă în limba rusă. Învăţământul universitar se desfăşoară pe limbă rusă, nu bielorusă. Un rus alb s'a exprimat ironic, precum credem, că ruşii nu pot înţelege cum s'ar desfăşura învăţământul superior în limbă bielorusă, devreme ce rusă este aceea cu care „te descurci" în întreaga Uniune Sovietică! Deci, devine cam „fără rost" şi bielorusa aceea. Şi mai tristă este soarta limbii materne pentru cei alţi două milioane de ruşi albi râspândiţi prin alte republici sovietice, mai masiv în Siberia. Aceştia nu se bucură de niciun fel de instrucţie în limba proprie, ignorandu-se complect necesitatea cunoaşterii acesteea la întoarcere în rep. de baştină, Bielorusia. În privinţa publicării de cărţi, discrepanţa e şi mai mare decât în cazul Ucrainei, anume: manualele în ruseşte sunt de cinci ori mai multe decât în bielorusă; iar majoritatea absolută a elevilor frecventează şcoli ruseşti. Aceasta, în pofida stipulării în constituţie că se asigură învăţământul în limbă proprie.

Nu e mai bună nici situaţia minorităţii poloneze din Bielorusia, regiunea Grodno. Aceasta nu dispune de nici un organ de presă al său, nu se bucură de învăţământ în limbă proprie. Totul e in ruseşte. Singura alternativă şi pentru această minoritate considerabilă este rusificarea. Din 32,5% câţi şi-au declarat poloneza drept limbă maternă în 1970, au menţinut aceaşi declaraţie în 1979 doar 20,1%. Cei mai mulţi minoritari polonezi sunt în situaţia de a evita să privească programele televiziunii polone ce altfel le-ar fi accesibile. Ştiu ei dece aşa e mai bine, mai ales de când cu mişcarea „Solidaritatea". Un polonez-bielorus socotea oportun să se exprime cum că n'are importanţă ce limbă foloseşte un om, ci important e a fi „adevărat

(urmare în pag. 5)

Pamfil Şeicaru, figură de roman

— Înscripţie pe mormântul unui mare exilat —

În 1918, Pamfil Şeicaru îşi face debutul în ziaristica şi politica românească, după ce, ca Radu Comşa eroul Intunecăreil lui Cezar Petrescu, se întoarce din războiul de reîntregire şi încă dinstins cu marele ordin al lui Mihai Viteazu. Temperament vulcanic, firea sa se declanşează adeseori asemena unui ciclon care tocmai când apucă să curețe aproape totul în calea sa, se schimbă brusc, devine calm ca Mediterana sub soare. Dionisiac, discipol al lui Nietzsche, la el nu rar acţiunea şi sentimentul domină raţiunea, de unde strălucirea şi măreţia umbrită de inegalităţile celui ce scrie în primul rând cu inima, pana lui întrebuinţează în loc de cerneală focul lavei încinse. Este cum s'ar spune mai mult decât un individ, însumă calităţile şi defectele mai multora, reprezintă ceace se chiamă un tip uman. Parcă descins în secolul nostru din imaginaţia lui Balzac, are sublimul căutătorului de absolut, Balthazar Claës, scrutează pe semeni cu măsura răzbunătoare a fostului ocnaş Vautrin îmbrăcat în reverenda abatelui Carlos Herrera, nu chiar rar aflat sub masca târguielilor ilustrului Gaudissard, afaceri din care sistematic iese cu pierderi, din galeria acestora bineînţeles nu poate lipsi nici bunul şi înşelatul Pere Goriot.

După înşirarea de mai sus nu va mai mira pe nimeni atracţia exercitată de personalitatea lui multivalentă asupra scriitorilor noştri. Agârbiceanu îl zugrăveşte într'un roman iar Cezar Petrescu îl ia ca model nedespărţit al operelor sale până la ultimul, neterminat, **Vladim sau drumul pierdut.**

Acum aşi dori să insist asupra altor doi autori.

Fany Rebreanu scriindu-şi memoriile afirmă la un moment dat că romanul Gorila a rămas nerealizat deoarece Liviu Rebreanu a fost nevoit să-i modifice acţiunea sub presiunea marelui ziarist informat că deţine rolul principal din povestire. Referinţa fiind evident la P. Şeicaru am vrut să aflu părerea maestrului, cu această întrebare am început lunga şi bogata noastră corespondenţă. Răspunsul dânsului privea în primul rând relaţia dintre el şi Rebreanu, totdeauna în cele mai bune raporturi, chiar strânse pe vremea când Pamfil Şeicaru conducea cronica teatrală la unul din ziarele sale. Îşi reamintea de lectura în casa lui a piesei lui Gib Mihăiescu, **Pavilionul cu umbre** unde participase şi L. Rebreanu, directorul Teatrului naţional. Piesa a fost acceptată, rolul principal dat Mărioarei Ventura.

Nunumai că nu recunoştea nicio dispută cu Rebreanu pe tema romanului Gorila, dar pe bună dreptate remarca deserviciul adus memoriei marelui romancier Liviu Rebreanu, de către soţia lui Fany, când îl prezintă ca pe un om slab gata să-şi retuşeze creaţia în faţa unui insolent ce-l amenință bătând cu pumnul în masă. În orice caz nu tăgăduia legătura sa cu eroul principal al romanului şi se mai putea deduce că L. Rebreanu avusese nenumărate ocazii să-l cunoască bine şi să-i poată împrumuta multe din trăsăturile caracterului unuia din personagiile sale literare.

Revenind la Gorila apărut în 1938, el constituie cel mai controversat roman al lui Rebreanu. În el gorila corespunde politicianismului epocii, afacerist şi venal; practicat de partidele istorice lângă care se ridica drept şi sigur mişcarea naţionalistă. Toma Pahonţu, ziarist de vază, erou al primului război mondial, cu chipul fizic şi moral al lui Şeicaru, îşi revede subit atitudinea politică, din sprijinitorul naţionaliştilor trece în tabăra celorlalţi, fapt pentru care este împuşcat de un tânăr „frate de cruce" lezat în credinţele şi admiraţia sa.

Interesant că Toma Pahonţu nu ne apare ca o figură sinistră, nici cel puţin negativă, chiar dacă pe parcurs capătă din ce în ce asemănare cu o gorilă, anticipând rinocerizarea lui E. Ionescu. Fiindcă Pahonţu a riscat noua situaţie nu dintr'un interes meschin, plătit cum s'a crezut, ci din marea iubire faţă de Cristiana, soţia ministrului liberal, pentru divorţ acesta i-a cerut trădarea ca preţ. Deci Toma Pahonţu pare un fel de Marc Antoniu, personaj shakesperian al literaturii române, renunţă la tot, pentru o femeie, în timp ce Cristiana, femeia adorată, punând datoria faţă de memoria bărbatului iubit deasupra a orice altăceva, se înrudeşte cu o eroină de tragedie corneliană.

Crima tânărului este condamnată şi apărată în acelaşi timp, înaintea juraţilor, retraşi pentru a decide. Şi nu se vor mai întoarce, romanul se termină lăsând evident viitorului să dea verdictul potrivit.

Iată o temă ce nu poate fi absolvită de subiectivismul comentatorilor. Astfel critica oficială în frunte cu G. Călinescu, histrionul regimului comunist de mâine, îl va declara ca pe cel mai slab roman al lui Rebreanu, în timp ce naţionaliştii consideră Gorila drept cea mai realizată operă a scriitorului român.

Reluând lectura romanului respectiv am putut să constat că balanţa dreptăţii înclină mai mult către cei din urmă. E adevărat că istoria începe cu unele şovăiri, întră greu în miezul problemei ca şi când autorul nu ar şti de unde să pună stăpânire pe ea. Dar cu cât acţiunea se desvoltă, cu fiecare pagină, câştigă în consistenţă şi tensiune dramatică, aşa că volumul doi permite a fi alăturat, prin construcţia sa de templu perfect, de marile romane, Ion şi Pădurea spânzuraţilor.

În ce prveşte pe Toma Pahonţu el nu se confundă-integral cu Pamfil Seicaru, prin simplul fapt că cel din urmă nu a fost împuşcat, dar cei ce l-au cunoacut în deaproape — şi de Govora nu se poate zice că nu a fost unul, în treacăt fie spus de la el am avut romanul împrumutat chiar din biblioteca maestrului aflată în locuinţa lui din Madrid — sunt convinşi că Rebreanu l-a luat model pentru romanul său şi că în împrejurările respective P. Şeicaru ar fi reacţionat aşa şi nu altfel.

Subliniem că Toma Pahonţu eroul lui L. Rebreanu cu însuşirile de caracter ale lui P. Şeicaru, reprezintă un personaj cu multă forţă sufletească, măcinat nu de vreun viciu sau cusur propriu ci de gorila "societăţii, politicianismul. Toma Pahonţu, poate fi definit exact cum l-am descris pe P. Şeicaru, nietzschenian, mai mult inimă şi sentiment decât raţiune.

O altă portretizare de data aceasta lipsită de orice echivoc îi aparţine lui Marin Preda în romanul Delirul.

Grigore Patriciu, marele ziarist, şi-a ridicat palatul ziarului, nu cum se spunea în lumea duşmanilor lui „etajul şi şantajul" ci cu proprii lui bani în 1929, alături de Nae Ionescu lucrează la o publicaţie procarlistă ca pe urmă în 1930 să fie singurul anticarlist. Mai apoi devine omul regelui şi al partidului liberal, — inconsecvenţele sunt şi ale lui dar şi ale timpului; în care calitate duce o furibundă campanie împotriva unui fruntaş al partidului Constantinescu Porcu. Dacă mai adăogăm la asta că „ţiganul de la Ciorogârla" cum îl blagoslovau inamicii, — ori Gala Galaction când trebuia să-l viziteze pe Sadoveanu mutat în casa lui Pamfil Şeicaru — în 1941, a stat neclintit alături de mareşalul Antonescu, căruia îi este dedicată bună parte din Delirul, vom avea aproape fidel tabelul cronologic, curriculum vitae al marelui ziarist, Pamfil Şeicaru, Iată dealtfel caracterizarea lui Marin Preda aşi zice scrisă în mod plutarchian, atâta-l cuprinde întreg în câteva vorbe: „Avea o cultură politică şi sociologică temeinică şi cu toate acestea stilul său rămăsese simplu şi direct şi de aceea dilemele şi interogatoriile lui erau dramatice şi în forma lor, acesibile, nu numai în fondul lor, pe care îl exprimau şi nenumăraţii ziarişti (unii chiar în ziarul lui), dar cu un stil mai pretenţios şi mai sofisticat..."

Desigur Marin Preda îşi permite ca şi Rebreanu să-şi împrumute şi unele date fictive atunci când îl pune să se împuşte cu echipa de legionari descinsă în casa lui. Intâmplarea nu a putut avea loc deoarece aşa cum m'a asigurat maestrul, în timpul rebeliunii era în Italia, fiind în posesia unei fotografii exact datată deci una ce nu mai lasă nicio îndoială.

Misiunea lui Marin Preda în Delirul a fost mult uşurată de faptul că el urmărea să realizeze tebloul strălucit al unui om pe care-l admira sau după cum remarca un coleg de-al lui Ştefan Parizianu: „băiatul ăsta de ţăran îşi idolatriza patronul".

Poate şi din acestă cauză introduce scene cu atacul lui Patrichi, salvat de telefonul lui Ştefan, deşi după cum iar îmi mărturisea Pamfil Şeicaru dacă ar fi fost în Bucureşti legionarii l-ar fi lichidat exact cum relatează L. Rebreanu.

Marin Preda fost colaborator la unul din ziarele lui Pamfil Şeicaru, îşi descrie şeful, ca pe un patron strict dar nu tiran, valoarea sa impunea un fel de respect şi autoritate morală bine consimţită, sub scutul de fier al căruia ceilalţi se simţeau liberi consultându-l nu atât forţat cât din necesitatea sfatului şi directivelor sale. Subalternii ziarului Lupta (Curentul) erau bine plătiţi, munceau din plăcere, simţind că nu au o meserie ci o misiune de împlinit.

Discret face aluzie la egocentrismul patronului, slăbiciune de caracter ce-a făcut mult rău lui Pamfil Seicaru, datorită ei nu l-a iertat pe Nae Ionescu până la moarte şi nu a fost prieten, considerându-l rival, cu Nichifor Crainic.

Dacă analizăm mai adânc realităţile descoperim că Marin Preda a lucrat în timpul războiului la Evenimentul zilei unul din ziarele conduse de Pamfil Şeicaru. În această funcţie a putut să-şi cunoască bine şeful în timp ce acesta, cum îmi scria, nu-şi mai putea aminti de el. Din toate aceste motive, ca'ntr'o întâlnire a două spirite alese, la moartea în condiţii atât de tulburi a lui Marin Preda, autorului cărţii **Cel mai iubit dintre pământeni** i s'au fost dedicat câteva rânduri de mişcător panegiric, în Curentul ostracizat din ţara sa.

Servit de marele său talent, Marin Preda îi face lui Pamfil Şeicaru un portret precum Tiţian lui Pietro Aretino. Alăturarea nu e întâmplătoare, odată ce P. Aretino este considerat ca primul mare ziarist al lumii, cu diferenţa că pamfletele lui nu apăreau într'un cotidian ci în gura cunoscutului tors al Romei Pasquilino. Dezvăluind lumii plebee, scăderile clasei superpuse, nu altfel ca Pamfil Şeicaru sau oricare alt adevărat ziarist, Aretino a ajuns să fie hulit şi pana-i învinuită de şantaj, în timp acea cei ce-i purtau frica îl îmblânzeau prin fel de fel de cadouri, contribuind la îmbogăţirea lui. De Pietro Aretino cel urât aveau teamă împăraţii, regii şi chiar divinul Michelangelo. Tiţian îl reprezintă într'o mantie de purpură roşie, ca a unui principe sau doge, nu în albastru şi alb ca pe poetul Ariosto, ţinută plină de forţă pământească, comună portretelor lui Francisc I-ul şi Carol Quintul, la masa cărora Aretino era primit cu mare cinste.

Tot ceace s'a bârfit în culise printre clienţii plini de invidie, a căzut de mult în uitare, Pietro Aretino trăieşte astăzi în memoria urmaşilor săi prin scrierile sale şi portretul lui Tiţian. La fel i se întâmplă şi maestrului Pamfil Şeicaru, tot mai puternic, cu cât vor trece anii, imaginea lui se va proecta pe ecranele viitorului, prin operele lui şi prin portretele ideale ce i le-au făcut Liviu Rebreanu şi mai ales Marin Preda.

Injuriile, nedreptăţile, loviturile de tot felul, pe care i-a fost scris să le îndure în viaţă, vor trece ca apele şi în urma lor vor rămâne pietrele dar nu cele amorfe ci transformate în statui, prelucrate de fraţii săi în duh şi ideal.

La masa tăcerii în jurul căreia sunt adunate spiritele nemuritoare ale patriei, Pamfil Şeicaru ocupă un scaun de onoare.

Acesta este omul total, prin viaţa şi opera sa, pe care a desăvârşit-o ca un alt Zaratrusta, predicând în acţiune, existenţialist cum i-a fost şi secolul. Poate se va găsi într'o zi omul-suflet să se ocupe de exilul său dus pe o cale numai spini şi umbre otrăvite. Îl va găsi la capăt de drum, în cămaşă, desculţ, mai apropiat de imaginile sale din trecut, Toma Pahonţu şi Grigore Patriciu Mai purgat, mai plin de jertfă.

Înmormântat într'o Walhală teutonă, pe pământ şi sub cer străin, Pamfil Şeicaru este astăzi numai înţelepciune. În veşnicia lui nu a încetat să creadă în rodul măslinilor umili şi al smochinilor cu miezul dulce, aşteptând floarea biblică de aloe, cea care se deschide odată la o sută de ani, să-şi aprindă pentru el şi neamul său robit, primăverile şi luminile albe...

Ovidiu VUIA

NICOLAE IANCU

Păltinişanu

După o lungă şi grea suferinţă, la Sao Paulo în Brazilia, s'a stins din viaţă Nicolae Iancu Păltinişanu, avocat şi luptător neînfricat pentru cauza naţională. O mare pierdere pentru exilul militant!

Aparţinând unei familii de intectuali ardeleni, Nicolae Iancu s'a născut la 18 ianuarie 1910 la Sibiu, unde a făcut atât şcoala primară cât şi liceul. S'a înscris apoi la Facultatea de Drept din Cluj pe care a terminat-o cu distincţie, obţinând titlul de doctor. Fiind încă student, s'a încadrat în Garda de Fer căreia i-a rămas fidel până în ultima clipă a vieţii lui. Temperament ponderat, om cu judecată sănătoasă, nu a fost deloc un exaltat, ci combatant luminat, totdeauna gata să se avânte în orice acţiune majoră, spre folosul românismului şi luptei pentru libertate. Nicolae Iancu se bucura de simpatii nu numai în rândurile compatrioţilor, ci şi în rândurile refugiaţilor de alte naţionalităţi, precum şi în lumea braziliană.

La câteva zile numai după 23 august 1944, lăsându-şi familia în ţară şi renunţând la cariera lui de avocat, carieră ce avusese deja succese, Nicolae Iancu a luat drumul pribegiei. După o serie de peripeţii, a sosit la Viena, unde se puneau bazele unui guvern de exil şi unor formaţiuni militare române ce erau destinate a continua lupta împotriva bolşevismului.

I-a fost dat apoi să cunoască amarul unei noi înfrângeri, amarul unei umilitoare capitulări. Pentru el, au urmat ani grei de lipsuri, de situaţii schimbătoare şi de încercări.

Prin anii 1949/1950 a emigrat în Brazilia, stabilindu-se iniţial la Rio, iar apoi la Sao Paulo. Aci, în acest mare oraş brazilian, Nicolae Iancu s'a străduit necontenit să-i strângă pe români în asociaţii şi cercuri culturale; a scos reviste şi pamflete, căutând să-i lămurească pe cei în mijlocul cărora trăia asupra problemelor şi suferinţelor poporului român. Marele lui merit este că, la manifestaţiile pe care le organiza, a ştiut să asocieze, mai totdeauna, şi alte grupuri naţionale.

Pe acei care se stabileau în Brazilia, i-a ajutat după puteri şi fără discriminări. Opţiunea lui politică nu l-a împiedecat să rămână în permanentă legătură cu noi şi să sprijine Stindardul. Dar nu pentru asta nu-l vom uita şi-l vom purta mereu în inimi, ci pentru marile lui calităţi sufleteşti şi pentru faptul că a fost **în primul rând** român.

ive

Redacţionale şi administrative

◆ Posedăm cea mai bogată documentare fotografică asupra participării trupelor române la cel de-al doilea război mondial, aproximativ 2000 fotografii, hărţi, crochiuri şi documente în fac-simil. Toate acestea, au fost scoase din ţară treptat şi cu anumite riscuri. O parte din fotografii ne-au fost dăruite de camarazi germani, printre care se numără generalii Jaennecke, Konrad, Versock şi Amiralul Weyher. Cele mai multe sunt însă fotografii personale sau provenind din arhiva Marelui Stat Major român (S. P.) precum şi din arhiva Regimentului 21 Infanterie Ilfov. Pentru toate fotografiile care nu erau ale noastre, am indicat şi sursa când le-am reprodus.

Fireşte că ne bucură faptul că publicaţii din exil reproduc fotografii apărute în Stindardul. Constatăm însă cu stupefacţie că unele din aceste publicaţii uită să spună că fotografiile pe care le reproduc au fost luate din Stindardul. Este o incorectitudine, vecină cu brigandajul.

Astfel o publicaţie din New York ce-şi zice „Libertatea" şi care şi-a luat libertatea să modifice în chip grotesc până şi stema ţării, în numărul din august 1984 reproduce 2 fotografii apărute în Stindardul, ba şi un fac-simil al „Buletinului informativ pentru Armata română" din 16 sept. 1944, exact cum a fost reprodus de noi, adică numai jumătate din prima pagină. Fiind în posesia acestui buletin, noi i-am

(urmare în pag. 5)

Amintiri și mărturii cu privire la campania din Moldova din anul 1944

de MIHAI VICTOR
fost observator înaintat de artilerie

(fragment)

Acolo am plâns durerea și dezastrul țării

A venit în sfârșit și noaptea de 23 spre 24 august. Seara, mă culcasem din nou pe fânul din furgonul Bateriei a 5-a și m'am trezit în legănatul furgonului, stând întins pe spate cu ochii la cer... Nu auzeam decât pașii liniștiți ai cailor; încolo nimic! Era un cer de august splendid, iar stelele păreau a fi niște luminițe așa de apropiate de mine încât aveam impresia că le-aș putea prinde cu mâna. Simțeam parfumul fânului proaspăt cosit de ostași, care mă amețea, iar tropăitul de copite devenise treptat-treptat un fundament muzical al gândurilor mele călătoare... Și tot privind cerul, mi-am reamintit de o noapte cu un cer asemănăntor când am... murit! Da, într'o asemenea noapte murisem! Era după ce revenisem pe front dela Hadâmbul, cu câteva luni mai înainte, cam pe la sfârșitul lui mai. Voiam să-mi instalez un observator provizoriu la stânga pădurii Rediu Tătar. Ajusesem acolo cam pe la apusul soarelui. Privind cu binoclul în direcția liniilor rusești, am putut descoperi, pe șeaua a două înălțimi, un grup mare de oameni. „Sunt ruși", îmi confirmară și ostașii mei. La început, nu putusem să-mi dau seama ce rost avea această adunare la inamic. Curând însă, ne-am lămurit cu toții: se adunaseră în jurul unei bucătării de campanie și-și așteptau rândul să-și ia fiecare porția în gamela respectivă... Am luat legătura imediat cu una din bateriile noastre... La numai câteva minute, pornea prima lovitură, apoi a doua și a treia. Atât! Nu s'au tras decât trei proiectile, dar al treilea proiectil a nimerit, în adevăratul sens al cuvântului, drept în cazanul cu mâncare al bucătăriei. Mulți ruși s'or fi culcat în seara aceea flămânzi, iar alții... Faptul că eram direct răspunzător de cele întâmplate, îmi muncea turburător gândul!... M'am culcat pe spate. Și am adormit cu ochii la cer, prinzând crâmpee din cele ce discutau soldații în șoaptă... Într'un târziu însă m'am trezit. Nu vedeam decât cerul senin, cu stelele sciplind, ca în acea noapte de august. Era o liniște absolută și aveam impresia că pipăi cu privirea infinitul. Mă simțeam chiar pe de-a'ntregul contopit în el... Sublimă senzație!

Am lăsat apoi capul pe spate, sau mi-am ridicat mai mult privirea și dintr'odată am văzut la căpătâiul meu o cruce de lemn. „Am murit" mi-am zis, „asta-i deci moartea!"... „Dece se tem atâția de ea?" Și gândurile m'au purtat mai departe până mi-am pus întrebarea: „Oare **când și cum** am murit?" Încercam zadarnic să-mi reamintesc, fără însă să reușesc. Nu știu cât au durat toate acestea. Poate câteva secunde doar... Nu aveam niciun regret că murisem; doar întrebarea aceea mă frământa. Incolo, mă simțeam fericit și împăcat cu mine însumi și cu lumea... Am auzit însă un zgomot. Poate că gemuse în somn unul din ostașii ce dormiau lângă mine, dar zgomotul acela mi-a sugerat gândul că nu murisem, că nu murisem **încă**, dar aș fi dorit ca moartea să-mi fie așa cum îmi apăruse în vis, să-mi dea acea minunată senzație de eliberare pe care am simțit-o atunci... Asta mi-o doresc și azi. Iar imaginea aceea a cerului înstelat, s'a asociat în amintirea mea cu noaptea de august când a murit România...

Când se crăpase de ziuă, furgonul s'a oprit, pe o stradă din Tecuci. M'am dat jos din el. Străzile erau încă pustii, iar ostașii se împrăștiaseră care încotro. Ne pierdusem din nou de ai noștri, adică de cei din 64 Artilerie. Din cauza întunericului și a îmbulzelii de pe șosea, coloana noastră fusese fărâmițată, fiind acum redusă, în afară de furgon, la șase sau șapte căruțe. Pe timpul nopții, câte-un căruțaș ațipea sau chiar adormea de-a binelea. Ne mai fiind conduși, caii își încetineau pasul, se opreau când și când, amestecându-se în felul acesta printre alte căruțe streine. Calul meu pe care soldații îl legaseră de furgon, scăpase nefurat încă, poate din cauză că era prea mare și nu se încumeta nimeni să-l încalece. De neînchipuit ce se mai furau caii în zilele acelea... O clipă de neatenție și-ți dispărea calul de lângă tine...

Calul și arma individuală, singurele ce-ți mai ofereau perspectiva salvării, pentru a ajunge cu bine la linia de fortificații Carpați-Focșani-Nămoloasa-Galați, unde speram că puhoiul rusesc va fi oprit.

În șea, puteai să și dormi, dacă te înfigeai bine în scări. Mi s'a întâmplat să parcurg zeci de kilometri dormind călare. Închizi ochii, pasul legănat al calului făcând restul... Dacă cumva aluneci într'o parte, are grijă instinctul să te echilibreze... Am văzut însă și cai care-și „scuturau" călărețul, ca să-l reașeze mai bine în șea... Numai a cela căruia calul i-a fost fidel tovarăș în război, poate aprecia la justa lor valoare calitățile acestui nobil animal!

Stând alături de furgonul care se cam golise de fân, văd alergând spre mine unul din ostașii mei care într'o răsuflare și gâfâind, îmi spuse: **„E pace, Domnule sublocotenent! E pace!"**

În prima clipă nu mi-a venit să cred: **„Pace? Tocmai acum? Ești nebun? Nu se poate!"**

Rând pe rând însă, au început să vină și ceilalți ostași la mine, cu toții asigurându-mă că vestea aceasta le fusese spusă de niște civili care ascultaseră un comunicat ce fusese transmis în ajun, seara, la radio. Unii din ostași se bucurau, alții căzuseră pe **gânduri**. Nu le venea să creadă. Pacea, o doriseră cu toții, luptaseră pentru ea, dar cu gândul că această pace le va da putința să-și vadă de treburile lor, în liniște și **siguranță**. **Siguranță?** Puteau fi ei oare siguri că viața lor se va desfășura așa cum se desfășurase când plecaseră dela vetre? Asta era o pace de înfrânți. Nu era **pacea** pe care o doriseră ei.

Eu, mi-am rezemat coatele de furgon și am început să plâng... Am plâns **rușinea înfrângerii**, căci pacea în acel moment nu putea însemna decât acceptarea totală a condițiilor impuse de învingător. Am plâns și gândindu-mă la urmări. Ce se va întâmpla oare cu țara **dată plocon** pe mâna Rusilor. **Ce rușine și ce inconștiență!** Cine a putut face asemenea prostie, asemenea crimă? Asta însemna **înfingerea cuțitului în spatele nostru.** Cine a făcut asta, cine a făcut-o? Mareșalul? Imposibil! El era militar și știa prea bine că nu se tratează cu inamicul decât de pe o poziție tare, cu forțe inacte, nu când propriile trupe se aflau în plină retragere, urmărite de inamic, hărțuite necontenit, unele din ele încercând disperat să iasă din cleștele în care fuseseră prinse... Și noi care sperasem să ajungem pe linia de fortificații ca să oprim tăvălugul rusesc!...

Comentatori și comentarii

Pe la ora 9 dimineața am ajuns la podul de peste Siret, la aproximativ 8 km la sud de Furceni. Mersesem până acolo într'o coloană imensă: patru rânduri pe șosea, două rânduri pe dreapta și două rânduri pe stânga șoselii. Eram amestecați, români și germani, cu căruțe trase de cai, mașini de tot felul, călăreți și bine'nțeles foarte mulți pe jos. Erau resturile celor două armate române și germane care reușiseră să scape după prăbușirea frontului. Înfiorător spectacol!... Oamenii mergeau obosiți, epuizați chiar mare parte din ei... Mergeau alături unul de altul, tăcuți și pe fețele tuturor se putea ceti tristețea și îngândurarea. Își făceau gânduri asupra ce va fi mâine, dar problema zilei de azi era, pentru toți, **să scape, să nu-i prindă Rușii.** Teama aceasta, era în egală măsură de mare la ostașii români, care din **înalt ordin** deveniseră peste noapte aliații dușmanului din ajun, cât și la cei germani care ne fuseseră aliați timp de 3 ani și mai bine.

În ciuda comunicatului transmis prin radio, noi ne consideram frați de destin și camarazii ostașilor germani; eram uniți cu ei în dorința de a nu fi ajunși din urmă de tancurile sovietice și eram uniți cu ei și pentru că prea proaspătă era amintirea luptelor purtate împreună, pentru o cauză comună care, tot din **înalt ordin**, încetase de a mai fi o cauză românească. Apărarea gliei strămoșești nu mai era o cauză românească... Din înalt ordin!...

La ora aceea, încă nu știam că acești germani ne erau acum și dușmani. Dacă ni s'ar fi spus și asta, ar fi fost prea mult pentru înțelegerea noastră. Și-așa, trădarea aliatului ne apăsa pe inimă ca o piatră de moară!

Mult timp, alături de coloana noastră înainta „la pas", din cauza aglomerației, o mașină militară germană în care luaseră loc mai mulți ofițeri și un civil, tot german și el. Acesta din urmă, întorcând capul spre mine, mi s'a adresat pe românește: „Ați fost cu noi până în Caucaz și ați pierdut sute de mii de camarazi pe câmpul de luptă, împotriva Sovietelor, iar acum ne trădați. Și la Stalingrad ați luptat alături de noi, până în ultima zi, iar acum ne părăsiți și renunțați a mai apăra pământul propriei voastre țări. **Trădătorilor!"**

Simțeam arsura de fier roșu, dar cu ce argument puteam să-i răspund? I-am spus doar că era **ordinul Regelui**, carui ordin, eu ca ostaș eram obligat să mă supun, indiferent dacă eram de acord sau nu. Ostașii mei tăceau. Erau și ei loviți de gravele acuzații cu care fuseserăm gratificați și păreau că-mi împărtășesc gândurile. Civilul german nu a mai spus nimic, iar ofițerii din mașină nici măcar o privire nu mi-au acordat. Această nemeritată desconsiderare m'a durut mai mult decât cele spuse de civil...

În imediata apropiere a podului, pe o câmpie imensă, se adunaseră zeci de mii de oameni, multe mii de cai și tot atât de multe vehicule. Același gând îi stăpânea pe toți: să treacă cât mai repede dincolo. Presimțirea mea sinistră o aveau și alții: dacă ne vor ajunge din urmă, Rușii ne vor lua prizonieri*.

La punctul obligat de trecere, acolo unde, șoseaua începea să coboare spre podul de vase, mi-a fost dat să văd ceva ce nu-mi închipuiam că se putea întâmpla în oștirea românească. Un sublocotenent se luase la bătaie cu un soldat. Ambii se rostogoliseră la pământ, soldatul încercând să scoată baioneta, iar ofițerul pistolul din toc. De neînchipuit!

Soldatul aruncase o vorbă, pe care dealtfel am auzit-o de-atunci de multe ori spusă: **„Ne-au vândut boerii!"** Sublocotenentul luase poziție în favoarea așa zisului armistițiu și încercase probabil să-l lovească.

Soldatul, fără să mai țină seama de grad, l-a prins de piept, l-a trântit la pământ și, printre înjurături, îi răcnea: „L-ai văzut **tu** pe rus în ochi, cum l-am văzut eu, **mă**. Ai fost tu de-atâtea ori la atac și în lupta corp la corp, cum am fost eu... legănarea mătii..."

Cu ajutorul altor ostași, am reușit să-i despărțim, dar această primă manifestare a volatirizării disciplinei militare, consecință a dezastrului și a stări de spirit în rândurile celor înfrânți, m'a cutremurat. Cei doi au continuat să se înjure reciproc și după ce i-am despărțit. Ce urmări o fi avut toată treaba asta, nu pot ști... Pentru mine însă, ea a fost dovada elocventă a „entuziasmului" cu care a primit, în special trupa, actul „de înțelepciune" dela 23 august 1944. Și, cum am spus-o mai sus, despre **întoarcerea armelor,** noi nu aflasem încă. În ziua și la ora aceea, nu eram decât o armată înfrântă ce capitulase fără condiții, **en rase campagne.** Dacă am fi rămas doar la capitulare și n'am fi întors și armele, nu am fi avut de suportat și oribilul stigmat al trădării.

Frontul din Moldova la 19—24 august 1944, după Generalul Hans Frießner în lucrarea sa „Verratene Schlachten („Bătălii trădate) Hamburg 1956.

* După capitularea fără condiții dela 23 august 1944, un număr de 138000 ostași români ce luptaseră pe frontul din Moldova și pe cel din Basarabia, au fost luați prizonieri de Ruși, chiar și după o săptămână dela capitulare. Cei mai mulți din ei n'au mai văzut niciodată România. Au pierit de frig, de foame și de epidemii în lagărele sovietice.

POETUL PATIMIRII NOASTRE

(urmare din pag. 1)

laurii câştigaţi atât de devreme. Dar, a fost să fie într'altfel. Zbuciumata frământare a conştiinţei naţionale l-a smuls din tihna acestei case şi l-a zvârlit în vâltoarea luptelor politice din Vechiul Regat, unde a plecat de îndată ce a sunat mobilizarea, ferm convins că înfăptuirea marelui vis avea să se realizeze. Condeiul care împletea cu atâta meşteşug cadenţa versurilor, s'a dăruit cu egală înflăcărare polemicei gazetăreşti pusă în slujba reîntregirii ţării. Frazele lui avântate i-au pregătit împlinirea, pledând cu aceeaşi căldură nădejdile Ardealului şi cauza Basarabiei: „Guvernul din Moscova, scria el,* a mobilizat totul ca să dovedească lumii că ţine morţiş la pământul dintre Nistru şi Prut! Atât diplomaţia cât şi propaganda bolşevică sunt în plină activitate ca să conteste dreptul nostru. Basarabia, ca şi Ardealul sau Bucovina, nu e un pământ de cucerire hărăzit nouă prin verdictul unui tribunal internaţional sau prin recunoaşterea celui învins, ci repararea unei ruşinoase nedreptăţi istorice în temeiul unui principiu imutabil al orânduirii de stat. Vechea moşie a lui Ştefan-cel-Mare cu moldovenii ei nu constituie decât acelaşi patrimoniu naţional ca orice petec de pământ românesc dintre hotarele actuale. Ideia aceasta a unităţii organice, care e la baza statului nostru, poporul românesc o respiră prin toţi porii lui şi nici o putere din lume nu i-o mai poate smulge. Sovietele, dacă s'ar călăuzi de o judecată normală, ar putea înţelege uşor acest adevăr.“ Sau, în altă parte: „Cât despre duşmani, ori de unde ar veni şi spre orice colţ şi-ar aţinti privirea, ei pot fi convinşi că toate părţile alcătuitoare ale ţării noastre sunt închegate în acelaşi trup şi destinul lor se confundă. Noi putem fi azi săraci sau bogaţi, potoliţi sau dornici de o soartă mai bună, dar suntem una şi nu ne mai desparte nimenea.“ „În laboratorul de la Moscova, pe spinarea unui biet popor răbduriu, se prepară metodic microbii destrucţiunii. Emisarii tovarăşului Zinoviev-Apfelbaum s'au răzleţit pretutindeni în Europa Centrală şi opera lor se anunţă ca de obicei prin semănarea crimei. Comunismul rus, înainte de a se prăvăli la el acasă, aleargă la revoluţiile de peste graniţă ca la ultima barcă de salvare. Trotzky, gândindu-se la plecare, vrea să trântească uşa după el ca să zguduie întreg continentul. Deaceea reţeta a început să lucreze cu o febrilitate satanică. Pretutindeni, propaganda se înteţeşte şi, paralel cu distrugerea morală, actele de terorism se înmulţesc. Suntem împrejmuiţi din toate părţile de un uragan surd, care poate să fie înfrânt de bunul simţ al popoarelor. România e o insulă în mijlocul acestei învolburări întunecate.“

Rândurile acestea ar fi putut fi scrise şi astăzi. Actualitatea lor este uluitoare!

Convins că îi revine răspunderea spirituală a Ardealului, s'a angajat din ce în ce mai mult în hăţişul vieţii politice. Incepând cu participarea la guvernul Ligii Poporului din Martie 1920 şi culminând cu alegerea sa de către Carol al II-lea ca prim ministru în 1937. A primit să formeze guvernul cu condiţia de a fi ministru al armatei generalul Ion Antonescu. Dar firea lui visătoare, talentul scriitoricesc, spiritul critic de o mare ascuţime şi fermecătoarea uşurinţă de a povesti însemnau tot atâtea daruri care-l desăvârşeau pe poet, dar nu puteau alcătui un perfect om politic. Şi, mai cu seamă, nu-l puteau salva din încrengătura de intrigi şi interese pe care, la început, nici nu le-a sesizat. Regele a vrut să se folosească de guvernarea lui Goga pentru a suspenda Constituţia şi a-şi instaura dictatura. Când, însfârşit, a realizat în ce viespar se băgase a demisionat. Dar, dezamăgirea a fost atât de amarnică şi lovitura primită de sensibilitatea lui atât de puternică încât din aceasta i s'a tras moartea la numai 57 de ani, în Mai 1938. Infrăţit cu elementele naturii, presimţind neînţelegerea oamenilor din jur, el a pus în vorbele închinate Oltului — în poezia care constituie aproape un testament — întreaga-i durere, încredinţându-i menirea de a-i spăla înfrângerea: „Mult iscusita vremii slovă / Nu spune clipa milostivă / Ce ne-a'nfrăţit pe veci necazul / Şi veselia deopotrivă . . . / Mărită fie dimineaţa / Ce-a săvârşit a noastră nuntă, / Bătrâne Olt! cu buza arsă / Iţi sărutăm unda căruntă. / In cetăţuia ta de ape / Dorm cântecele noastre toate / Şi fierbe tăinuita jale / A visurilor sfărâmate. / Tu împleteşti în curcubeie / Comoara lacrimilor noastre / Şi cel mai scump nisip tu-l duci / În vadul Dunării albastre. / Slăvite fărmituri a vremii / De mult v'am îngropat văleatul . . . / Neputincios pari şi tu astăzi — / Te-a'ncins cu lanţuri împăratul. / Ca unda ta strivită, gemem / Şi noi, tovarăşii tăi buni, / Dar de ne-om prăpădi cu toţii, / Tu, Oltule, să ne răzbuni!“ . . .

Gândurile risipite pe urma paşilor pământeşti ai poetului s'au întors în cămara unde a trăit, lângă masa lui de lucru. De afară se auzeau chiote şi cântece. Veneau desigur dinspre petrecerea ce se'ncinsese din ajun la Bufetul Sălăştioara din capătul uliţei . . . Oare pe locul acela să fi fost odinioară cârciuma la care cânta Laie, pe care atâta l-a'ndrăgit şi la a cărui groapă a şoptit: „Am venit să-ţi spun o vorbă / Azi, când pleci în ţări mai bune, / Niculaie, Laie Chioru, / Cântăreţ din patru strune.“? Groapa din cimitirul unde, pe frontispiciul capelei ridicată în 1877, sta scris: „Arhidieceza in eternu recunoscătoare Marelui Andrei, baron de Şaguna „. . . De pe bolovănişul uliţei se auzeau tropotele unui cal . . . pe măsură ce se'ndepărtau îmi părea că'n jurul meu se stârnesc râsetele şi joaca dezlanţuită a patru copii; patru, căci al cincelea, Victor, se prăpadise la un an. Aici au crescut, printre lucrurile care mă înconjurau. Au crescut şi s'au risipit apoi. După moartea învăţătoarei Victoria, Claudia s'a măritat cu Constantin Bucşan din Sibiel — de dincolo de dealuri —, iar Tavi şi Eugen au plecat la oraş. Eugen, mare invalid de război, s'a dus după Laie, „în ţări mai bune“ . . . M'am smuls din vraja trecutului şi mă pregăteam să ies dar, pe prag, m'a ţintuit o aducere aminte şi, la imboldirea ei, ochii mi sau plecat pe-o nedesluşită urmă, întipărită par'că în ţesăturile de pe sofraua care oblăduise preţ de câteva nopţi somnul unui băietan cu fruntea înnaltă de'ncăpu sub ea toată minunea simţirii româneşti. În vara anului 1868, popa Bratu, dus cu treburi la Sibii, a'ntâlnit pe-o uliţă — să fi fost cea a Maierilor sau poate cea a Olarilor? — un june ponosit, un copilandru aproape, cu o uitătură care l-a străfulgerat. A intrat în vorbă cu el şi a aflat că era venit de peste munţi cu trupa de actori a lui Mihai Pascaly. Era sufleur. Părintele l-a luat cu el, l-a adus la Răşinari şi l-a găzduit tocmai în cămara în care mă aflam eu acum. L-a hrănit bine, că prea i s'a părut prăpădit, şi-a pus de i s'a făcut şi un rând de haine noi, pe măsură . . . Aerul odăii se'ngreunase de-atâtea sfinte amintiri . . . Am călcat cu grije pe podeaua cu nevăzutele urme lăsate de paşii tinereţii lui Eminescu şi-am ieşit în sala care ducea spre pridvor. Uşa din faţa mea era deschisă către o altă cămară a casei, cămara'n care se născuse Octavian Goga. În albul ceardacului, împodobit cu laviţe şi săgetat de zborul rândunelelor, m'a'ntâmpinat căldura soarelui împletită cu răcoarea primelor ceasuri ale dimineţii. Într'o firidă a zidului de deasupra celarului era o prea frumoasă icoană pe sticlă în tonuri de roşu şi albastru pe fundal auriu: o Bună Vestire. — „Zadarnic plânge vântul şi nucii bătrânii / Frăgarul din ogradă şi cumpăna fântânii. / Şi plânge mama biata . . . şi cum ar vrea s'o'nşele, / Povestitorii jalnici ai pribegirii mele“. Căci către casa părintească şi către oamenii din Răşinari se'ntorceau mereu îngrijorările încărcate de suspine ale celui urgisit departe de pământul transilvan: „La voi aleargă totdeauna / Truditu-mi suflet să se'nchine; / Voi singuri străjuiţi altarul / Nădejdii noastre de mai bine. / Al vostru-i plânsul strunei mele, / Creştini ce n-aveţi sărbătoare, / Voi, cei mai buni copii ai firii, / Urziţi din lacrimi şi sudoare.“ şi: „În suflet seamănă-mi furtuna, / Să-l simt în matca-i cum se zbate, / Cum tot amarul se revarsă / Pe strunele înflorate; / Şi cum, sub bolta lui aprinsă, / În smalţ de fulgere albastre, / Încheagă-şi glasul de aramă: / Cântarea pătimirii noastre.“ . . .

Încercam să deapăn toate cele câte se vor fi petrecut sub poala aceea de munte de-a-lungul unui mileniu de urgisiri şi mă întrebam din ce se va fi plămădit oare vigoarea de cremene a celor ce s-au lăsat mai degrabă traşi pe roată decât să-şi vânză neamul, când, azvârlit deodată mai dintâi spre bolta cerului, s'a prăvălit asupră-mi dangătul clopotelor din Răşinari. M'am cutremurat. Era ca un răspuns. Băteau clopotele celor trei biserici să spuie Lumii c'a-nceput o altă zi ce se cerea împlinită din munca, înţelepciunea şi credinţa nestăvilită a oamenilor de acolo. Vuiau văile şi dimineata se dădea în scrânciob. Nu pomenisem până atunci o mai puternică şi armonioasă rostogolire a văzduhului până'n adâncurile sufletului. Cu ce înlăcrimată trudă va fi tras de funie dascălul de pe timpul copilăriei lui Goga de-a spus el: „Domol purcede glas de schijă / De la clopotniţa din deal, / Să povestească lumii jalea / Înstrăinatului Ardeal.“ Clopotele din dimineaţa mea de la Răşinari povesteau de-un neam ce şi-a biruit întotdeauna robia. Bucuria lor metalică se-asemuia zgomotului pe care-l fac în căderea lor lanţurile când se sfarmă. Aşa-i vor fi vorbit şi lui Octavian Goga după marea biruinţă a reîntregirii ţării într'o Românie Mare. Dar desigur că nu-şi va fi închipuit nici o clipă măcar că douăzeci şi cinci de ani mai târziu trupul ţării va fi din nou sfârtecat şi glia cotropită de duşmanul înţeles cu mişeii dinlăuntru, zădărnicind jertfa sutelor de mii de ostaşi căzuţi pe câmpul de onoare pentru patrie. A doua zi aveam să mă întorc printre aceia care cântau osanale „luminii care vine de la răsărit“; în fapt de seară însă, odată cu ivirea lunii de după dealuri, când au început din nou sa bată clopotele pentru liturghie, am simţit că băteau aidoma inimii poetului pătimirii noastre şi că mă cuminecasem acolo din trăinicia începuturilor noastre fără de sfârşit. Şi cu fruntea miruită de mândrie şi nădejde am ascultat până'n noapte glasul clopotelor din Răşinari, glasul dăinurii româneşti.

Noi cei de astăzi, exilaţii răspândiţi pe toate meridianele globului fiindcă am cutezat să credem în dreptate şi adevăr şi-am scuturat jugul robiei comuniste; noi cei care avem dreptul să colindăm lumea întreagă, dar numai pe acela de-a călca meleagurile străbune nu, vibrăm mai intens ca nici o dată când recitim versurile lui Goga: „Privighetori din alte ţări / Vin doina să ne-asculte; / La noi sunt cântece şi flori / Şi lacrimi multe, multe . . . / Pe boltă sus e mai aprins, / La noi bătrânul soare, / De când pe plaiurile noastre / Nu pentru noi răsare . . . / Avem un vis neîmplinit / Copil al suferinţii, / De jalea lui ne-au răposat / Şi moşii şi părinţii.“

Şi e mai mult decât o datorie, o poruncă aproape ce se împleteşte din şoapta mormintelor care ne-au pecetluit unirea, din gemetele acelora care au fost schingiuiţi în închisori şi din jalea celor rămaşi să sufere în ţara îngenunchiată: Să împlinim visul pe care Octavian Goga a ştiut a-l cânta cu atât de sfâşietoare durere.

Este singura justificare a exilului nostru şi de aceasta vom avea de dat socoteală Istoriei.

* Din articolele publicate în „Ţara noastră“ pe care a început s'o scoată în 1923.

Andrei Ozana

Fără Stindardul, exilul acesta va fi şi mai trist şi mai amar de cum este.
Faceţi în aşa fel ca el să poată flutura mai departe.

Junge rumänischen Bäuerinen aus dem Bergland von Neamtz in der westlichen Moldau.

Fete din Hangu şi din Gura Hangu, judeţul Neamţ

Stindardul—Bildarchiv

Simplă bătaie de joc sau conspiraţie împotriva neamului românesc?

Purtând stampila poştei **Beograd 13 Sept. 1984,** am primit la redacţie următoarea scrisoare:

„Bucureşti, iunie 1984

Stimate Domnule I. V. Emilian,

Prin bunăvoinţa unui prieten mai vîrstnic am izbutit să citesc trei-patru numere din **Stindardul,** ultimul fiind nr. 150 din noiembrie 1983. La început, nu mi-a fost prea limpede misiunea pe care v-aţi asumat-o. Treptat, la a doua lectură, anumite articole mi-au apărut în adevărata lor lumină. Şi m-a surprins faptul că oameni din emigraţia românească, poate din altă generaţie decît a mea, gîndesc ca şi mine. Am în vedere în primul rînd problemele **Europei Libere,** apoi atitudinea faţă de Ardeal şi Basarabia şi, nu în ultimul rînd, repulsia dv. declarată pentru curentele zise „mondialiste“, distrugătoare ale popoarelor şi culturilor.

Sînt de acord cu dv. că **Europa Liberă** nu-i poate exprima pe români, deservind interesele lor naţionale şi, implicit, deservind chiar şi interesele celor ce îi plătesc. Adică interesele U.S.A. în accepţie restrînsă şi interesele lumii occidentale în sens mai larg. Din acest punct de vedere, înţeleg că dv. aţi acţionat energic pentru a deschide ochii autorităţilor americane şi vă felicit din inimă.

Cazul lui Volodea Tismăneanu-Tismeneţki, analizat de **Stindardul** pe larg, este întru toate revelator pentru mediile din care **Europa Liberă,** îndeobşte, îşi recrutează redactorii. Indivizi care au promovat o atitudine şi o politică ambiguă în ţară nu izbutesc să se lepede de vechile deprinderi nici atunci cînd ajung în străinătate.

Întrucît acest caz mi-a suscitat cel mai mult atenţia, prin datele biografice pe care le-aţi prezentat în legătură cu individul în cauză, mi-am permis să cercetez pe cont propriu în Biblioteca Academiei şi în alte biblioteci din Bucureşti, articolele din presă şi alte lucrări publicate sub semnătura lui Vladimir (Volodea) Tismăneanu-Tismeneţki, în anii cînd se afla în ţară. Aceste materiale evidenţiază, fără putinţă de tăgadă, că Vladimir (Volodea) Tismăneanu-Tismeneţki, a fost încă de pe cînd era pe băncile facultăţii, un ideolog comunist de prim rang, care a activat intens, atît personal (a deţinut importante funcţii de conducere în organizaţia studenţilor comunişti, iar ulterior a fost folosit ca lector al Cabinetului de partid din Bucureşti) cît şi prin scris în slujba intereselor partidului. Pentru a exemplifica afirmaţiile de mai sus, v-am trimis alăturat o serie de xeroxuri după materialele publicate de acest individ în presa comunistă pentru tineret, revistele **Convingeri comuniste** (unde figura în co-

(urmare în pag. 5)

Istoria Românilor dela Domnul Vlad Georgescu citire

de Ion PANTAZI

Rândurile de mai jos nu au pretenția a fi o analiză științifică a unei cărți ce-și zice „istorie". Pentru asta, îmi lipsește pregătirea de specialitate și calificarea. Nu sunt nici măcar gazetar, ci un român căruia conștiința lui de român i-a poruncit ca, aici în exil, să continue, astăzi prin condei, lupta începută cu arma în mână. Chiar dacă asemenea luptă nu are aceiași eficacitate, ea este totuși o contribuție la promovarea aspirațiilor de liberate ale poporului român. Cu modestele mele posibilități, mă străduiesc totdeodată să demasc imposturile, să-i demasc pe cameleonii politici care, din dorința de a se îmbogăți sau pentru satisfacerea orgoliului personal, s'au cocoțat în posturi pe care nu le merită și vorbesc în numele poporului român față de care nu au nici o contingență.

„Istoria Românilor" a Domnului Vlad Georgescu, n'am studiat-o. Mi-a fost silă s'o studiez, ci am parcurus-o doar. Nu-i fac deci recenzia, ci îmi exprim sentimentul de revoltă față de o obrăznicie fără pereche. Sunt sigur că, după lectura cărții în chestiune, orice român va fi cuprins de același sentiment de revoltă.

Titlul cărții este absolut impropriu, căci nu poate fi intitulată „Istoria Românilor" o carte în care 17 secole de luptă tragică și eroică pentru supraviețuire a unui popor, sunt rezumate în 70 de pagini cu o ușurință incalificabilă, atunci când sunt rezervate 60 pagini istoriei conducerii comuniste...!

Astfel, domnitori ca Mircea cel Bătrân, Vlad Țepeș, Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu, Matei Basarab, Alexandru cel Bun, Vasile Lupu, Ștefan cel Mare, Petru Rareș, Alexandru Ioan Cuza abia sunt pomeniți, nerezervându-se pentru ei nici măcar un capitol, deci, în total, până în 1917, sunt trecuți în revistă 8—10 domni pământeni, în timp ce în capitolul rezervat dictaturii comuniste sunt citați 50 de notorii criminali care au guvernat și continuă să guverneze, cu forța, nenorocitul nostru popor. Pe lângă aceștia sunt citați și 30 de comuniști ruși sau aparținând altor naționalități!

Dar dacă citind istoria lui Vlad Georgescu nu afli nici de când și până când au domnit principalii domni români, nici unde s'au luptat pentru supraviețuirea neamului românesc, afli în schimb în cifre exacte (cifrele regimului dela Bucuresti), producția de cereale, lapte, cartofi, chibrituri și pătrunjel, la diferite date, elaborate după truda îndelungată a „eminențelor cenușii", vechii stăpâni ai istoricului nostru.

Nu trebue să ne surprindă aceste cunoștințe ale „ilustrului" istoric, capitolul tratând conducerea comunistă este plin de amănunte de acest gen, amănunte care suplinesc „micile deficiențe" din domniile lui Mihai Viteazul sau Ștefan cel Mare.

Iată însă că și în capitolul intitulat „Iluminismul romănesc", găsim amănunte interesante. Citez:

„Marele vistiernic Iordache Rosetti Rosnoveanu plătea perceptorului Fleury 4570 lei pe an, plus 300 pentru slugă, bucătarul Iosif se mulțumea însă cu 765 lei, iar grădinarul Miller cu numai 125"! Colosal de interesant pentru trecutul nostru!...

Un alt amănunt, desigur obligatoriu într'o istorie a Românilor: la capitolul „Cultura Națională" se spune:

„In anul 1904 se organizează prima cursă de automobile pe distanța București-Giurgiu și retur (126 Km.) parcursă de câștigător, printul Valentin Bibescu, pe un Mercedes de 40 CP. în 109,30 minute".

Aceste „30 minute" sunt mai importante pentru Istoria Românilor decât sutele de ani de lupte disperate pentru supraviețuire...

Ar fi însă păcat să ne pierdem timpul și să consumăm spațiul ziarului cu fanteziile lui Vlad Georgescu intitulate „Istoria Românilor".

Vom menționa însă câteva flagrante inexactități, unele din ignoranță, altele dintr'un dezănțat oportunism.

Vlad Georgescu afirmă: „Indată după întâlnire (cu Hitler), regele (Carol al II-lea) a poruncit executarea lui Codreanu și a 13 dintre camarazii săi, un asasinat care a înăsprit și mai mult relațiile Bucureștiului cu Berlinul".

Nu vreau să contest veridicitatea informației, pe care ne-o furnizează Vlad Georgescu, dar mă întreb de unde are această informație?

A putut fi atât de prost regele Carol al II-lea încât, deși urmărea o îmbunătățire a relațiilor cu Hitler, să-l sfideze în așa măsură, încât să ordone asasinatul de pe teritoriul german?

Dacă Armand Călinescu ar fi primit această radiogramă, ar fi fost nebun să o distrugă, când pentru el ar fi constituit o oarecare justificare a crimei comise?

Dar Horia Sima, odată ajuns la putere, nu ar fi dat publicității radiograma regelui, dacă aceasta ar fi existat?

Atunci de unde posedă această informație Vlad Georgescu, informație pe care o redă ca fapt istoric?

La pag. 258 Vlad Georgescu afirmă: „Antonescu chemase trupele germane în țară la 10 Octombrie".

Regretăm... trupele germane fuseseră chemate de guvernul Gigurtu, sub domnia lui Carol al II-lea.

La pag. 262 Vlad Georgescu afirmă: „Mareșalul Antonescu se înaintase în grad după cucerirea Odesei".

Complect inexact. La propunerea generalului Iacobici, care era ministru de război, Regele de total acord, i-a dat acest titlu generalului Antonescu, nu după cucerirea Odesei, ci după eliberarea Basarabiei. In armata română, titlul de mareșal, nu reprezintă un grad, ci o distincție.

La pag. 281 Vlad Georgescu afirmă că generalul Aldea a fost condamnat împreună cu un grup de 56 criminali de război.

Total inexact, generalul Aldea a fost condamnat ca șef al organizației „Sumanele Negre", deci nici-o legătură cu criminalii de război.

La pag. 305 Vlad Georgescu afirmă: „Închisorile politice au început să se deschidă în 1962 când au fost eliberați după cifre oficiale, 1304 deținuți, urmați în 1963 de alți 2892 și în primele luni ale lui 1964, de ultimii 464".

Vlad Georgescu nu specifică că aceste cifre au fost enorm diminuate, deci este de acord cu ele. După Vlad Georgescu cifra de 4660, reprezintă toți deținuții din România în 1962! La acea dată, numai Aiudul și Gherla aveau peste 10.000 de deținuți, dar nu trebue să uităm că la acea dată existau încă zeci de lagăre de muncă forțată și zeci de închisori. O cifră a deținuților în anul 1962, este greu de dat, dar dacă spunem că erau peste 80.000, cu siguranță am dat o cifra minimă.

Este o oarecare deosebire între această cifră și 4660, pe care ne-o dă Vlad Georgescu și încă în „Istoria Românilor".

La pag. 306, Vlad Georgescu afirmă că în 1963 au fost reînteimeiate unele din institutiile desființate în 1948, cum ar fi de pildă „Institutul de Studii Sud-Est Europene".

Acest lucru îl știe bine Vlad Georgescu, întrucât la acest institut dumnealui a fost numit „Șef al protocolului", fiind bine cunoscut faptul că acest post în România, nu poate fi ocupat de nimeni, fără recomandarea securității. Dat fiind că acest institut lucrează cu străinatatea, se poate deduce importanța postului ocupat de profesor. De felul în care s'a achitat de misiunea avută Dl. Vlad Georgescu, se poate constata după recompensa primită: bursa de doi ani în Statele Unite.

Dar să vedem ce ne spune Vlad Georgescu despre regele Mihai!

La pag. 261: „Regele Mihai s'a opus cu hotărâre războiului dincolo de Nistru"!

Minciună sfruntată. Regele a voit întotdeuna să vină pe front, pentru a fi în mijlocul armatei sale. Mareșalul Antonescu s'a opus acestui lucru, pentru ca regele să nu fie amestecat politicește într'un război, de care nu mai era sigur. Totuși fără știrea Mareșalului, regele l-a rugat pe tatăl meu să-i faciliteze dorința de a merge pe front. Tatăl meu i-a îndeplinit dorința și între 25 și 27 Iulie 1942, regele Mihai a vizitat trupele din jurul orașului Mariupol. Pentru acest fapt, tatăl meu a avut neplăceri cu Mareșalul.

La pag. 279, Vlad Georgescu scrie: „Deși Maniu și Brătianu îl sfătuiseră (pe rege) să nu accepte pe candidatul Moscovei și să reziste presiunilor, regele s'a decis să cedeze cu gândul că va putea totuși controla și pondera actiunile guvernului comunizant. A fost o iluzie".

Nu a fost o iluzie, **a fost o prostie**, ca și cele făcute până atunci, ca și cele ulterioare.

Capitularea dela 23 August a făcut-o împreună cu generalul Sănătescu — un incapabil, cu generalul Aldea — un prost arivist —, cu colonelul Emilian Ionescu — o lichea, cu Grigore Niculescu-Buzești, singurul inteligent între toți aceștia, dar un om căruia puțin îi păsa de țară și care nu urmărea decât să ajungă ministru de externe. Toți ceilalți, care au luat parte la această trădare, erau complect insignifianți.

Regele nu l-a consultat în vederea loviturei de stat pe Iuliu Maniu, care era incontestabil șeful întregii opoziții, dar, în schimb, l-a primit în trei rânduri pe Lucrețiu Pătrășcanu, reprezentantul partidului comunist român!

Regele a mințit țara că a făcut armistițiu, pe când în realitate a capitulat necondiționat, trădându-și propria armată, care a căzut în prizonierat.

După aceea regele a legitimat guvernul și parlamentul comunist deschizând parlamentul.

A urmat abdicarea, care este echivalentă unei dezertări.

La pag. 284 Vlad Georgescu consemnează: Petru Groza și Gheorghiu Dej îi prezintă regelui „dorința poporului" de a abdica. Citez: „După câteva ceasuri de ezitări, izolat, fără a mai avea cu cine să se sfătuiască în afara unui restrâns grup de fideli, Mihai I semna actul de abdicare". Adaugăm noi: pe adevărații sfătuitori nu i-a ascultat, apoi, după cum era normal, au fost înlăturați. Grupul de fideli erau incapabili să dea regelui un sfat, iar acesta a uitat că este rege și atunci când a dat de greu, a fugit ca ultimul dezertor.

Dar să vedem cum conchide Vlad Georgescu acest capitol. Citez: „Era fără îndoială un sfârșit nemeritat de domnie, regele Mihai fusese un rege bun, precum bunicul său Ferdinand. Modest și democrat, cu simțul datoriei față de țară, un simț care lipsise tatălui său, ar fi putut ajunge un rege mare, asemeni lui Carol I".

Crede oare Vlad Georgescu un singur cuvânt din toate acestea? Desigur că nu, dar mulțumește pe-această cale fostului suveran pentru audiențele acordate, gândinduse că... poate, poate, în viitor ... și nu strică să-l slugărești și pe Mihai, după ce ai fost sluga necondiționată a comuniștilor, apoi a americanilor.

În legătură cu Mareșalul Antonescu, este la început echivoc, voind prin aceasta să se arate chipurile „istoric obiectiv", apoi nu uită că se află în Occident, că aici fascismul este dușmanul nr. 1 și deasemeni nu uită că este bine să câștigi bunăvoința evreilor. Citez: „greu de definit personalitatea generalului Antonescu, adică încă numeroase semne de întrebare; nimeni nu-i poate nega patriotismul și dorința de a scoate țara din greaua situație în care se afla în 1940; dorința reintregirii frontierelor este și ea de înțeles. A adoptat însă în problema evreiască, de pildă, o linie pe care nu s'ar fi angajat nici un om politic al vechii Românii". Mai departe: „se poate doar spune că un număr neîngăduit de mare de evrei români și-au pierdut totuși viața în perioada Sept. 1940 — August 1944".

Vedem încă de la începutul citatului, că îl numește pe Mareșalul Antonescu, „generalul Antonescu". Aceasta este echivalent cu „auto-mareșalul"! Intocmai comuniștilor Anei Pauker, sau adeptilor lui Horia Sima! Dacă însă Vlad Georgescu este mai bine analizat, se vede că nu este nici paukerist, nici simist, ci pur și simplu oportunist. Așa face bine să fie numit Antonescu în cercurile evreești, cu care în primul rând trebue să fii într-o perfectă armonie, dar și în cercurile „democrate", acelea umile și slugarnice.

În ceeace privește evreii morți, de care este făcut responsabil Mareșalul Antonescu, evreii înșiși n'au făcut niciodată caz. Pentru menținerea scaunului pe care-l ocupă însă, Vlad Georgescu se arată „mai evreu decât toți evreii".

Referindu-se tot la Mareșalul Antonescu, la pag. 270, Vlad Georgescu își pune intrebarea: „Hacha sau Mannerheim"? „Conștient de fragilitatea poziției sale, Antonescu și-a pus singur această întrebare în Ianuarie 1941, fără să-i găsească însă răspunsul. Capitulard precum președintele Cehoslovaiei, nu a fost, dar i-a lipsit în același timp abilitatea cu care mareșalul finlandez a știut să se împotrivească atât rușilor cât și nemților. Incăpățânându-se să urmeze până la capăt interese care nu erau românești și să rămână la putere până în clipa în care rușii ajunseseră în Moldova de mijloc, Antonescu a ipotecat fără îndoială greu viitorul țării. Din nenorocire în cele din urmă, rezultatele cârmuirii sale seamană totuși mai mult cu cele ale lui Hacha decât cu cele ale lui Mannerheim".

De unde știe Vlad Georgescu întrebarea pe care și-a pus-o singur Mareșalul Antonescu și căreia nu i-a găsit răspuns? A găsit Vlad Georgescu vreun document, pe care-l ține numai pentru dânsul, cu această dilemă a Mareșalului?

Nu a știut să se împotrivească nemților? Vlad Georgescu nu a citit nici măcar pe discipolul său comunist, istoricul Simion, căci altfel nu ar face astfel de afirmații.

Nu a știut să se împotrivească rușilor? Nu mă voi obosi să-i demonstrez acest lucru lui Vlad Georgescu, mă voi mulțumi să-i spun că nu a citit nici măcar documentele din arhivele secrete, ale actualilor săi stăpâni, sau dacă le-a citit, nu le-a înțeles, căci altfel nu ar afirma astfel de gogomănii.

Dacă Vlad Georgescu ne face hatârul de a admite că interesele naționale îi dictau Mareșalului să facă războiul împotriva rușilor, apoi, deși este greu de înțeles pentru capul dumisale de istoric comunist, el ar trebui să știe că un război, nu se poate duce decât până la înfrângerea inamicului. Actualii stăpâni americani ai lui Vlad Georgescu, îi pot confirma acest lucru, după experiența făcută în Vietnam. Dar fiind istoric, probabil că Vlad Georgescu a aflat că în 1919 armatele române au ocupat Buda-Pesta, iar în 1945, au ocupat Ungaria și parte din Ceho-Slovacia. Erau acestea, teritorii românești? Ce a căutat armata română acolo? A căutat victoria finală, așa pe care din nenorocire, nu a găsit-o în Răsărit și aceasta nu din cauza opoziției rusești, ci tot din cauza „prietenilor americani".

Mareșalul Antonescu nu a încheiat armistițiul după Stalingrad, când s'a văzut că războiul era pierdut, fiindcă nu se putea face acest lucru, deoarece germanii erau încă foarte puternici, iar armata țării era la 2000 km depărtare.

Un armistițiu adevărat, nu se putea încheia decât pe linia Nămoloasa — Focșani — Galați, o linie solidă de rezistență, care punea rușilor multe întrebări, mai ales c armata noastră era aproape intactă, peste jumătate din ea, ne fiind angajată în luptă. Rușii aveau de ales între continuarea războiului cu pierderi incalculabile și cu o întârziere de minimum 6 luni și între un armistițiu, în care ar fi fost cel puțin tot atât de îngăduitori ca și față de Mareșalul Mannerheim.

Uită Vlad Georgescu că în 1917, regele Ferdinand a trebuit să cedeze până și capitala țării, pentru a găsi un moment favorabil pentru armistițiu?

În 1944 însă „regele mare, asemenea lui Carol I", nu l-a lăsat pe Mareșalul Antonescu să facă armistițiu, l-a arestat, capitulând necondiționat. De aici se vede cine a ipotecat greu viitorul țării. De altfel Mareșalul Antonescu nu s'a încăpățânat să rămână la putere, după cum afirmă cu nerușinare Vlad Georgescu, ci a oferit de mai multe ori puterea lui Iuliu Maniu, dar acesta a refuzat-o pentru motivul bine întemeiat că socotea pe Mareșalul Antonescu ca omul cel mai potrivit de a încheia armistițiul.

Este drept însă că, nici Antonescu și nici Iuliu Maniu, nu erau oameni care să vadă clar lucrurile ca „istoricul" Vlad Georgescu.

Cum a putut Vlad Georgescu să-și intituleze cartea sa „Istoria Românilor", când în paragraful II al introducerii, istoricul stabilește singur profilul cărții: „un punct de vedere"? Este clar că un punct de vedere nu poate constitui o „Istorie a Românilor".

Desigur Vlad Georgescu este bine îndoctrinat, anulând ca și Roller întreaga istorie a Românilor și cunoscând foarte bine subiectul ultimei părți (guvernarea comuni-

(urmare pag. 12)

LA VÉRITÉ SUR YALTA

« L'Europe de l'Est trahie et vendue », le livre de M. Nicolas Baciu, édité cette année par « La pensée universelle », constitue l'un des plus précieux documents qu'on ait publié dans les dernières années. Précieux à échelle universelle, ainsi que pour la Roumanie.

Acceptant comme une catastrophe, amenée par son tragique destin, la débâcle de 1944 et son intégration dans l'impérialisme communiste, notre pays considérait que ce malheur n'était que la conclusion désolante mais logique de la perte de la guerre ; perte due uniquement au gain militaire obtenu par la force et surtout la supériorité numérique de l'armée soviétique.

Fouillant avec une exceptionnelle patience dans les documents secrets de Londres et Washington concernant la Seconde Guerre Mondiale et la Conférence de Yalta — documents mis à la disposition du grand public seulement à partir de l'année 1972 —, l'auteur vient de découvrir que l'envers de la médialle cachait un aspect épouvantable. En dépit du renversement effectué par la Roumanie à la dernière heure et de sa campagne militaire à côté des armées Alliées de 1944—1945, — durant lesquels six mois nous avons sacrifié170.000 soldats — son sort restait définitivement scellé. Car, la stupéfiante vérité est entièrement autre que ce qu'on avait cru. Dès 1941, en Angleterre, et 1943, en Amérique, on abandonnait l'Est de l'Europe aux Russes et en 1944 à Yalta, la division de l'Europe en deux sphères d'influence était accomplie. La Conférence de Yalta était le résultat d'une infâme trahison.

Roosevelt et Churchill avaient laissé la moitié du continent à la merci de l'Union Soviétique, en aidant ainsi à l'accomplissement du testament de Pierre le Grand écrit en 1724 à Moscou. Le rideau de fer était baissé et la Roumanie, la Pologne, la Tchécoslovaquie, la Hongrie et la Bulgarie, proie au bolchevisme, devenaient les victimes expiatoires offertes sur le bûcher de l'Histoire.

Avec une minutie digne de toute l'admiration et une parfaite objectivité, M. Nicolas Baciu examine pas à pas le cours des événements dès 1939 — quand la Grande Bretagne et la France avaient donné de garanties solennelles à la Roumanie quant à l'intégrité de ses frontières, telles qu'elle avaient été établies une fois pour toutes par le traité de paix de Versailles le 28 Juin 1919 — et jusqu'en 1953 à la mort de Staline, réedition contemporaine du sanglant Tsar Ivan le Terrible.

Il trouve surtout coupables les deux grandes personnalités occidentales qui conduisaient alors la politique euro-américainne, Roosevelt et Churchill, en déchargeant de toute responsabilité les peuples américain et anglais, totalement désinformés des décisions dictatoriales prises en leurs noms. Absolument impartial, préoccupé seulement de rechercher la vérité il essaie même à de trouver des circonstances atténuantes en invoquant les maladies de ces deux hommes. Comme si cela pouvait venger des centaines de milliers d'innocents immolés sur les champs de bataille et dans les tortures consommées dans les ignobles prisons des malheureux pays qui peinent encore sous le joug communiste, quarante années presque après la signature du traité de paix qui mettait fin à la Deuxième Guerre Mondiale. Une paix désastreuse qui vouait à l'esclavage la partie orientale de l'Europe. Une paix qui a attisé « la guerre froide » sur toute la surface du globe et qui a engendré la terreur d'une troisième guerre mondiale.

En tournant les pages de ce livre, le public international apprendra des choses d'une importance capitale et, à savoir, qu'il aurait été peut-être possible d'éviter la Deuxième Guerre Mondiale.

Et le sort de 120 millions de gens allait être scellé à Yalta par un homme atteint de paralysie, presque mourant — qui signait sans les regarder les documents concernant la destinée de plusieurs peuples — et par un artériosclérotique — atteint de fréquentes pertes de mémoire —, tous les deux fascinés par la personnalité de Staline et s'efforcant de gagner son amitié. Ce fut pire qu'un crime ! Tout ce qui s'est passé en Roumanie après l'invasion de l'armée soviétique et la prise abusive du pouvoir par les communistes a été bien longtemps méconnu en Occident parce que ceux qui auraient pu rapporter le véritable déroulement des événements, ainsi que l'élite d'entre les intellectuels, était en prisons.

Mais, semble que cela n'a pas suffi ! L'infamie de Yalta s'est répétée. En 1975, à Helsinki, 35 chefs d'état ont signé des accords qui ratifiaient l'horrible trahison de Churchill et Roosevelt.

En rétablissant la vérité sur l'odieux comportement de ceux là mêmes dont les roumains ont attendu vainement, en confiance, la libération durant des années, M. Nicolas Baciu remplit un acte de justice tout en essayant de secouer l'indifférence occidentale devant les souffrances des populations maintenues en esclavage en plein XX-ème siècle.

Son oeuvre devrait être un livre de chevet pour chaque citoyen du monde libre autant que pour les dirigeants qui sont en train d'engager le Monde dans une affreuse déroute.

Il achève son ouvrage par cet avertissement : « Il faut par tous les moyens mettre un terme à l'impérialisme soviétique maintenant, tant qu'il en est encore temps », lequel, rapproché de cette boulversante confession : « J'ai peur d'une nouvelle entente mondiale » nous donne l'entière mesure de la gravité de l'impasse que traverse l'humanité contemporaine.

Andrei OZANA

Un nazi à la tête d'Israël ?

Par Jean-Claude DUMOULIN

Titre provocant, certes. Et pourtant... Qui est ce petit homme d'1 m 58 — 1 m 65 selon la fiche de la **Palestine Police Force** datant de quatre décennies — ancien responsable du Groupe Stern et présentement Vice et futur Premier Ministre d'Israël ? Nous voulons parler d'Yitzhak Shamir, successeur de David Ben Gourion, l'un des chefs de la Haganah et de Menahem Begin, le chef charismatique de l'Irgoun.

Yitzhak Shamir est né en Pologne, de son vrai nom Yezernitsky, au sein d'une famille de sionistes militants. Après son baccalauréat, il poursuit des études de droit à la Faculté de Varsovie où il rencontre des membres du Betar, la plus nationaliste des organisations juives.

En 1935, il est envoyé en Palestine et participe, avec des commandos de l'Irgoun Zeva'i Le'ummi (I.Z.L.), à des « actions terroristes »[1] contre les Arabes et les Britanniques.

Il rejoint, en 1940, l'Irgoun Zeva'i Le'ummi be-Israel (Irgoun en Israël), plus connue sous le nom de « Groupe Stern », d'après le patronyme de son fondateur, Avraham Stern. En effet, l'I.Z.L. de Begin a conclu une alliance avec la Grande-Bretagne contre le IIIe Reich considéré comme l'ennemi commun ; le Groupe Stern, en revanche, refuse cette vision politique et estime que le premier ennemi reste l'Anglais, occupant le « terre d'Israël ».

Avraham Stern, Yitzhak Shamir et les autres membres du Groupe Stern sont alors dénoncés comme « fascistes », « provocateurs », « terroristes » par la presse juive de Palestine et traqués par la police.

A en croire le quotidien parisien anarcho-communiste pro-palestinien « Libération », des contacts sont pris par le Groupe Stern avec Otto von Hentig, haut fonctionnaire de la Wilhelmstrasse, en tournée en Syrie et au Liban en décembre 1940.[2]. Avraham Stern demande l'aide des Allemands et des Italiens contre les Britanniques, mais malheureusement ses propositions sont classées sans suite par Berlin.

Apparemment, ceux que l'on appelle extrémistes de droite ne se découragent pas et en 1941, au mois de janvier, Yitzhak Shamir adresse une lettre, en allemand, au Führer par l'intermédiaire de l'ambassade allemande de Berne. La traduction en hébreu de cette lettre a été publiée par le Professeur Israël Shaak de l'Université de Jérusalem dans l'hebdomadaire « Zu Haderech » du 2 septembre 1981.[3]

Le Groupe Stern y renouvelle ses propositions d'alliance militaire contre l'ennemi commun, la Grande-Bretagne et demande que le IIIe Reich laisse partir les Juifs d'Allemagne pour la Palestine afin d'y combattre les Anglais. (Notons au passage qu'à la même époque, des démarches auprès des Allemands sont entreprises par un autre homme, un jeune officier égyptien, Anouar El Sadate...). Mais, là-encore pas de réponse de Berlin.

Le 12 février 1942, Avraham Stern, le poète ultra-nationaliste dont le pseudonyme « Ya'ir » signifie « celui qui donne la lumière », est abattu par la police britannique dans les faubourgs de Tel Aviv et 80 militants du Groupe Stern sont arrêtés. Londres est avisée de la « liquidation du gang Stern » et sur les murs apparaissent des affiches mentionnant que l' « agent de la 5e colonne, Avraham Stern, a été tué lors d'une tentative de fuites ».

Toutefois, les membres du Groupe Stern ne sont pas tous en prison. Le groupe est transformé en un mouvement clandestin rebaptisé Lohamei Herut Israël (Lehi), « Combattants pour la liberté d'Israël ». Yitzak Shamir s'évade, en septembre 1942, de la prison de Mizra, près d'Haïfa avec Eliahu Guiladi, un fou sanguinaire qui veut tuer ceux qu'il considère comme des « collaborateurs » : Ben Gourion et Begin. Eliahu Guiladi ne pourra jamais réaliser ses projets, car il sera exécuté sur l'ordre de Shamir...

Le nouveau Groupe Stern est dirigé par un commandement tripartite composé de Nathan Yellin Mor — qui effectua une mission en Syrie en 1941 en vue de contacter, une nouvelle fois les Allemands — d'Israël Eldad Sheib et d'Yitzhak Shamir. En novembre 1944, le Groupe Stern assassine, au Caire, Lord Moyne, Ministre de la Couronne pour le Proche-Orient. Les deux membres du commando, Eliahu Bet-Zuri et Eliahu Hakim, sont arrêtés, jugés et pendus en mars 1945, après avoir, lors du procès, appelés les Arabes à rejoindre le Groupe Stern dans le combat anti-britannique...

Ces appels aux Arabes seront sans lendemain et lorsque la Grande-Bretagne décide d'abandonner la Palestine, le Groupe Stern s'unit de nouveau avec l'Irgoun dans l'horreur du terrorisme anti-arabe.

Pendant ce temps, Yitzhak Shamir, dont la tête était mise à prix, est prisonnier des Britanniques pour la deuxième fois. Déporté en Erythrée, il s'en évade en 1946, réussit à rejoindre Djibouti puis la France.

Il est soupçonné d'avoir ordonné l'assassinat, le 17 septembre 1948, du Comte Bernadotte, médiateur de l'O.N.U., en pleine rue de Jérusalem. Le Lehi est interdit par le gouvernement israélien, Nathan Yellin Mor arrêté, mais Yitzhak Shamir réussit à s'échapper.

Yitzhak Shamir disparaît, puis plus tard entre au Mossad, les Services Secrets israéliens, pour dix années.

En 1970, est consacrés l'union officielle entre l'Irgoun et le Groupe Stern, l'alliance entre Begin et Shamir, contre le Front Travailliste. L'ascension d'Yitzhak Shamir sera désormais rapide : en 1973, il est élu à la Knesset ; en 1977, il devient Président de la Chambre des députés — en 1978, il s'opposera aux accords de Camp David et à l'évacuation du Sinaï — en 1980, il succède à Moshe Dayan au poste de ministre des Affaires Etrangères et est nommé Premier Minstre en 1983.

Bien évidemmant, Yitzhak Shamir n'est pas national-socialiste. Mais son nationalisme israélien est icontestable et il serait très intéressant que des historiens étudient le problème de ce nationalisme. Que se dirent, durant l'entre deux guerre, les nationalistes israéliens et les nationalistes Français, royalistes anti-sémites, de l'Action Française ? Qu'en fut-il des contacts pris par Avraham Stern avec le gouvernement polonais anti-sémite afin d'installer, en Pologne, des camps d'entraînement pour les nationalistes israéliens ?[4] Malgré le silence officiel, nous savons, aujourd'hui, que ces camps ont existé, et que les instructeurs étaient des officiers italiens. Envoyés par le Duce. Il serait temp d'aborder cette question sereinement. Les découvertes seront nombreuses.

Que le IIIe Reich ait eu des partisans dans toute l'Europe, en Amérique du sud, dans les pays arabes, en Afrique du sud, en Inde — l'occupation britannique expliquant bien des choses — voire aux Etats-Unis et en Grande-Bretagne, passe encore ; mais en Israël même, parmi les Juifs, cela dépassera l'entendement de beaucoup...

---

[1] Edwin Eytan, « Shamir : un soldat de l'ombre », dans « L'Express », 28 octobre 1983. Le président du groupe Express est M. Jimmy Goldsmith.

[2] Michel Sniatyn, « Yitzhak Shamir, le terroriste couronné », dans « Libération », 11 octobre 1983. Nous n'avons pu, malheureusement, consulter l'ouvrage d'Otto von Hentig, « Mein Leben — Eine Dienstreise », paru en 1962.

[3] Voir le « Quotidien de Paris » du 21 septembre 1982.

[4] Cf « Encyclopaedia Judaica », art. « Stern », Jerusalem, 1971.

Die Standarte

Zum Thema „REVANCHISMUS"

Auf Seite 1 dieser Ausgabe bringen wir ein Bild der befestigten Burg von Soroca am Dnjestr, die von den rumänischen Fürsten der Moldau gebaut wurde, um die Grenze des Landes gegen Osten, aus welcher Richtung alle Überfälle gekommen sind und auch heute noch kommen, zu schützen.

Soroca aber, wie auch die gesamte östliche Moldau zwischen Pruth und Dnjestr, befindet sich jetzt im Machtbereich der Sowjetunion und hat den illusorischen Status einer sogenannten autonomen Republik. Daß die Sowjets auch den noch zu Rumänien gehörenden, westlichen Teil der Moldau haben möchten, steht fest. Allein aus der Betrachtung der Prospekte für Touristen, kann man das leicht feststellen. In diesen Prospekten, in welchen die „Jugend der Welt" für den Besuch der „Autonomen Sowjetrepublik Moldau" angeworben wird, sind auch Landschaften aus der westlichen Moldau abgebildet.

Was uns Rumänen abetrifft, so denken wir nicht daran, auf die östliche, von den Sowjets geraubte Moldau, zu verzichten. Sie ist Bestandteil unseres Vaterlandes und wird von Rumänen bewohnt, die von den Sowjets als eine Sondernation bezeichnet werden, genau wie Honnecker und Genossen die Deutschen aus dem anderen Teil Deutschlands als eine andere, eine „sozialistische Nation" betrachtet.

Wir müssen es ganz deutlich sagen, dass wir gegen die Sowjetunion einen Gebietsanspruch erheben, nämlich dass wir bestrebt sind, Bessarabien, Nordbukowina und das Gebiet von Hertza wiederzugewinnen und einem freien Rumänien wieder einzuverleiben. Gleich wie, friedlich oder nicht friedlich.

Abmachungen, Verträge, Erklärungen oder Tischreden die die Teilung Europas betreffen und willkürlich nach 1945 entstandene Grenzen, sind für uns nichtig.

Mögen sich die Entspanner und die Friedensapostel auf den Kopf stellen, für uns sind diese Grenzen nicht unantastbar.

Deshalb ist für uns auch die sogenannte Ostpolitik ein Rückzug vor dem sowjetischen Imperialismus, ein beschämender Verzicht und ein Verrat gegenüber den versklavten europäischen Völkern, auch gegen das deutsche Volk.

Mit Ausnahme der Linkssozialisten oder der sogenannten Grünen, diesen anarchokommunistischen Krawallmachern, die von ihren gleichgesinnten Meinungsmachern vom „deutschen" Fernsehen hochgespielt wurden, um zu einem politischen Faktor erhoben zu werden, mit dieser Ausnahme, glauben wir, dass kein Deutscher der sich noch als Deutscher fühlt, auf Schlesien, auf Pommern und auf Ostpreußen zu verzichten gewillt ist. Und auch auf das Sudetenland nicht.

Es ist zum Heulen, dass sich deutsche Politiker von dem sowjetischen Geschrei von „Revanchismus und Revisionismus" einschüchtern lassen und den Verzicht auf deutsches Gebiet zum Dogma machen.

Dank ihrer wirtschaftlichen Lage und der katastrophalen Zustände in den Ostblockländern, wäre Deutschland heute im Stande, sich einer ganz anderen Sprache zu bedienen, wenn es in seiner politischen Nachkriegsgarderobe nicht über so viele Waschlappen verfügen würde.

I. V. EMILIAN

La Ialta în Crimeea, în februarie 1943 . . .

Marinari din Forțele Navale române stând de pază pe litoral. Ei poartă așa zisele cojoace de sentinelă, cojoace care au fost distribuite tuturor unităților combatante, încă din 1942, pentru pândarii din avanposturi și pentru ostașii în misiune de siguranță pe timpul nopții.

Este locul să spunem aici că, dela 22 Iunie 1941 și până la 23 august 1944, comandant al Forțelor Navale române a fost Contr'amiralul Horia Macellariu, decorat cu ordinul „Mihai Viteazul" în ambele războaie mondiale și care a primit Crucea de Cavaler a Crucii de Fer germane pentru modul strălucit cum a pregătit și efectuat operațiile de evacuarea a Crimeei, în mai 1944.

Contr'amiralul Horia Macellariu trăieste la București, în al 92-lea an al unei vieți ce a stat necontenit în serviciul patriei.

Beobachtungsposten der rumänischen Marine in Jalta auf der Krim (Februar 1943). Der Kommandeur der rumänischen Seestreitkräfte war damals Konteradmiral Horia Macellariu, der mit dem Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes ausgezeichnet wurde. Nachdem er 16 Jahre in verschiedenen Gefängnissen zugebracht hat, lebt er heute 91 jährig in Bukarest.

Stindardul—Bildarchiv

Die Knallroten von „FREE EUROPE" in München unter Beschuß

In ihrer Ausgabe vom 26. Sept. 1984 hat die Pariser Tageszeitung „Présent" (5, rue d'Amboise, Tel. 297.51.30), einen Artikel über die skandalösen Zustände in der rumänischen Abteilung des amerikanischen Senders „Free Europe" gebracht. Verfasser ist Yves Daoudal, der noch zwei andere Artikel darüber geschrieben hat.

Mit Recht behauptet Yves Daoudal, dass der neue Direktor der betreffenden Abteilung, Vlad Georgescu, ein eingeschleuster kommunistischer Agent ist, so wie eine Anzahl seiner Mitarbeiter Kommunisten, Neomarxisten und Trotzkisten sind.

Günstling und Stipendiant der kommunistischen Machthaber in Bukarest, war Vlad Georgescu letztlich Protokollchef des Instituts für Südöstliche Studien in Bukarest. Unter dem Namen eines Protokollchefs entfalten die Oberspitzel des Staatssicherheitsdienstes (Securitate) in allen wichtigen Institutionen des Staates ihre Tätigkeit. Der Protokollchef muß seinen Vorgesetzten vom Staatssicherheitsdienst wöchentlich eine ausführliche Meldung über alles was geschehen ist erstatten, über Gespräche die von Kollegen geführt wurden, untereinander oder mit ausländischen Gästen, Äusserungen, Kontakte u. s. w.

Interessanterweise, besteht Vlad Georgescu, obwohl er bei „Free Europe" über 50 Untergebene verfügt, darauf, die gesamte Post allein zu prüfen.

Diese Tatsache ist dem französischen Journalisten aufgefallen, wie auch die Art und Weise, mit welcher Vlad Georgescu zu rechtfertigen versucht, dass er mit Zustimmung der Bukarester Regierung 1979 nach U.S.A. reisen konnte. Vlad Georgescu behauptet, dass Z. Brzezinski, der Berater von Carter, sich für ihn eingesetzt hat. Darüber von amerikanischen Journalisten befragt, antwortete Brzezinski, dass er keinen Vlad Georgescu kenne und niemals davon gehört habe . . .

Wir werden auf dieses Thema noch zurückkommen, wenn sich nach den Präsidentschaftswahlen nicht auch bei „Free Europe" etwas ändern sollte.

Grigore Gafencu

EUROPAS LETZTE TAGE

Berlin 1948 S. 26

Der rumänische Außenminister Gafencu berichtet von der Ansicht des polnischen Außenministers Beck bei seinem Besuch im Sommer 1939:

Er wisse, daß Rußland das zentrale Problem für Hitler sei. „Welches Interesse könnte infolgedessen Deutschland daran haben, gegen Polen Krieg zu führen? Die Schwächung Polens käme Rußland zugute; wenn der polnische ‚Vorposten' fallen sollte, würden sich Europas Tore dem bolschewistischen Ansturm öffnen. Glauben Sie, daß Hitler das will? Ich weiß, daß er es nicht will!"

Contribuții pentru Stindardul:

SPARKASSE
FÜRSTENFELDBRUCK - WEST
Konto 8756744 für Stindardul
Heimstättenstr. 39
8080 Fürstenfeldbruck
sau
prin cec bancar sau mandat internațional
pe adresa redacției
BALDUIN HELM-STR. 16
8080 Fürstenfeldbruck

Otto Rahn

KREUZZUG GEGEN DEN GRAL

Die Geschichte der Albigenser

348 Seiten, 12 Abbildungen, kartoniert mit Schutzumschlag DM 34,—.

Eine große Melancholie liegt über der Geschichte von Provence und Languedoc.

Nach dem Niedergang von Hellas und Rom, der Einwanderung der Westgoten, der Berührung mit arabischer Kultur und christlicher Häresie war dort aus keltischgermanischer Wurzel ein Volk herangewachsen, das nicht in mittelalterlicher Nacht und Weltflucht versank. Es entwickelte die einzige Kultur, die fähig und würdig hätte werden können, die Nachfolge atlantischer und antiker Harmonie und Größe anzutreten. Aber dieses Volk diente nicht dem Kreuz, sondern dem Gral, und so wurde es im 13. Jahrhundert, mitten im Aufblühen seiner Kultur, mit einer Kette von Kreuzzügen überzogen und in einem Meer von Blut ertränkt. Eine der größten Tragödien, die die Welt je gesehen hat, spielte sich damals ab. Die wenigen Überlebenden flüchteten in die entlegendsten Höhlen und Burgen, aber ohne Erfolg. Über ein Jahrhundert lang wurde die Verfolgung fortgesetzt — bis die letzten Reste aufgespürt und vernichtet waren.

Dies Geschehen wurde so völlig aus dem Bewußtsein des Abendlandes verdrängt, die Spuren so gründlich getilgt, daß heute fast nichts mehr an dieses Volk, sein Heldentum und seine Kultur erinnert.

Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur 2257 Struckum (Nordfriesland)

Um die Demolierung des Staates . . .

Samstag den 20. Oktober 1984 fanden in vier der bedeutendsten Städte der Bundesrepublik wiederum Demonstrationen und Kundgebungen statt, die zur Unterminierung des Staates und zur Zersetzung seiner Wehrmöglichkeiten führen sollen und die unter dem Deckmantel einer „Friedensbewegung" abrollen.

Bei der Kundgebung, die in Bonn, Sitz der Bundesregierung und des Bundespräsidenten, stattfand und an welcher auch Willy Brandt, der Reisende für „den Frieden" mitbeteiligt war, sprach auch Antje Vollmer, MdB und Stoßtruppaktivistin der „grünen" Revoluzer.

In den Montagsausgaben der meisten Tageszeitungen stand, dass sie **nur** den Austritt der Bundesrepublik aus der NATO verlangte. In Wirklichkeit sagte sie mehr, diese Antje Vollmer, nämlich, dass sie und ihre Genossen alles tun werden, um die Soldaten der Bundeswehr zum Ungehorsam zu bewegen, um überhaupt die Existenz der Armee in Frage zu stellen, also die Auflösung der Bundeswehr zu betreiben.

Das wäre eine Sache für den zuständigen Staatsanwalt gewesen. Von Amts wegen wäre dieser Staatsanwalt verpflichtet gewesen, die Betreffende unter Anklage zu stellen und sofort die Aufhebung ihrer parlamentarischen Immunität zu verlangen. Dies ist nicht geschehen und die Subversion wird den „Marsch durch die Institutionen" fortsetzen.

Ist das die mehrmals angekündigte Wende?

În numărul 154 al Stindardului

vom publica un amplu reportaj asupra festivităților ce au avut loc la Freiburg i. Br. (12—14 oct. 1984) cu ocazia împlinirii a 35 de ani de existență a Bibliotecii Române, cel mai important bastion al prezenței românești în străinătate.

Deasemenea vom face recenzia unei lucrări de mare interes care a văzut acum lumina tiparului. Este vorba de teza de dectorat pe care a susținut-o, în 1982, Domnul Andrei Pandrea la Sorbona și care este o ramarcabilă contribuție la cunoașterea țării Loviștei și a locuitorilor ei, sâmbure de românism. Aceasta teză a obținut mențiunea **foarte bine.**

Pour les potences il y aura de la corde à crédit !

« Il n'y a que la vérité qui blesse ».

Au début de l'année, le décès du « Tsar » Andropov — à la suite d'un « refroidissement prolongé » — a fourni à l'Occident l'occasion d'envoyer à Moscou ses présidents, vice-présidents, premiers ministres et chanceliers, accompagnés de leurs « éminences grises » — les vrais dirigeants des affaires étrangères — pour s'incliner humblement devant le cercueil du « grand disparu » et, surtout, pour mendier un sourire bienveillant du nouveau pontife. « Le jeune Tsar », dégoûté du spectacle offert, les a reçu avec les « honneurs de rigueur » et les postes de radio et de télévision ont totalement ignoré leur présence ! Voilà une gifle bien méritée ! Mais dont les fins visages des occidentaux n'ont pas même rougi !

Aux multiples platitudes, débitées par les représentants de l'Ouest, le « Tsar » a répondu en ordonnant un « niet » catégoreque aux pourparlers de Genève et a déclanché la plus forte offensive en Afghanistan.

A Beyrouth, une petite quantité de dynamite a chassé les « troupes » de Reagan qui défendaient la paix ! A quoi d'autre aurait-on pu s'attendre ?! Les élections prennent les devants au prestige des États Unis ! Les Anglais, les Italiens et les Français ont suivi l'exemple. Cela va sans dire qu'un nombre de 3000—4000 soldats, incapables de se défendre eux-mêmes, ne pouvaient être en état de sauvegarder la paix ! Il y a eu quand même des naifs pour croire qu'ils y avaient été envoyés uniquement pour symboliser la résolution prise de commun accord par les États Unis, la France, la Grande Bretagne et l'Italie de ne pas céder le Liban. Le pauvre président Gemayel l'a cru lui aussi, mais il s'en est bien mépris et il a été vite « rappelé à l'ordre » par les Syriens, obligé de se soumettre et, indirectement, le Liban est entré dans la sphère d'influence soviétique. La conséquence a été que le roi de Jordanie a fait des déclarations au cours desquelles il a affirmé qu'on ne peut guère se fier aux Américains et que, par la suite, s'ils ne cessent la vente d'armement, il s'adressera dorénavant aux Russes !

L'Arabie Saoudite a marqué sa politique duplicitaire par sa substantielle contribution au changement du président libanais qui est passé du côté syrien. L'Egypte, à son tour, veut renouer les relations diplomatiques avec l'Union Soviétique et l'Israël, qui en a assez des guerres et est épuisé par la crise économique, considère, impuissant, « l'aide » reçue des amis américains au Liban. Le gouvernement israëlien constitué après les élections — loin d'être capable de résoudre la crise politique — s'efforce autant qu'il peut de solutionner, partiellement au moins, la crise économique.

Le Soudan, totalement désorienté par les rapides changements politiques des pays du voisinage, a repris ses relations aériennes avec la Lybie un mois à peine après l'avertissement du colonel Kadhafi : un cadeau de quelques « bombes amicales ».

Compte tenu du renforcement de la guerre Irako-Iranienne par l'attaque des pétroliers neutres au Golfe Persique et des mines avec lesquelles des forces terroristes — « qui n'ont pas été identifiées » — ont bourré la Mer Rouge, la situation au Moyen Orient est devenue explosive. En tout cas un fait est certain : c'est que toute la région pétrolifère — l'unique source de ravitaillement énergétique de l'Europe et du Japon a été complètement déstabilisée, représentant un danger incalculable, conséquence de la politique américaine tellement catastrophale en Moyen Orient.

Aux États Unis, les élections préliminaires se sont déployées à cors et à cris, annonçant l'entrée en arène des candidats — comme au cirque ou à un match de boxe ; vainqueur aux points étant déclaré Mondale, pret à affronter le « super-lourd » Ronald Reagan, dans une finale qui promet de surpasser toutes les recettes ! Les évêques et les sénateurs américains ont critiqué avec véhémence la politique présidentielle en Amérique Centrale, en démontrant — une fois de plus — l'inconscience de la classe dirigeante américaine asservie jusqu'au servilisme à l'organisation maçonnique « Council on Foreign Relations », affiliée à la « Trilateral Commission » et dirigée de l'ombre par les décisions des « Sages du Sion ».

Pour démontrer l'unité de vues du Pacte Atlantique on a organisé des conférences au niveau le plus élevé, celle de Londres constituant le clou. On y a discuté :

Le problème économique.
Les relations avec l'U.R.S.S.
La guerre du Golfe Persique.
L'unité de vues.
Le terrorisme.
Les valeurs démocratiques.
Les armes antisatellites.

Au premier point on a discuté : les intérêts accrus, le déficit budgétaire et les dettes du Troisième Monde. On n'y est arrivé à aucun accord.

Dans les relations avec l'U.R.S.S. on a décidé de maintenir l'intransigeance, doublée de flexibilité, fermeté et dignité. Et nous ajoutons : avec maintes courbettes !

Pour mettre fin à la guerre du Golfe Persique on a envoyé en Arabie Saoudite 400 fusées, tout en discutant différentes hypothèses d'intervention, mais sans que cela menât à une conclusion pratique.

« L'unité de vues du NATO » a été caractérisée par le refus catégorique du Danemark d'emplacer sur son territoire les fusées Crouss.

Ultérieurement, le manque de solidarité des pays du Pacte Atlantique est devenu évident à l'occasion de l'attaque des Libyens à Londres où ils ont transformé leur propre ambassade en casemate et assassiné une femme, qui faisait partie de la police britannique. On s'est désolidarisé de la Grande Bretagne qui a rompu par la suite ses relations diplomatiques avec la Libye. Aucun des pays du Pacte Atlantique n'a fait un geste, bien que cela eût été élémentaire et même obligatoire.

Le ministre des Affaires Etrangères de l'Italie a donné lui aussi une éclatante preuve de cette « unité de vues » en dénonçant le pangérmanisme et non le communisme comme l'unique danger qui puisse péricliter la paix du monde, en faisant ainsi écho au choeur moscovite qui attaque incessamment l'Allemagne Fédérale. Il a même spécifié que l'Allemagne doit rester définitivement divisé ! Peut-on affirmer plus clairement « la solidarité atlantique » et « l'unité de vues », claironnées avec tant d'emphase à Londres ?!

Le terrorisme n'a été discuté que théorétiquement et quant aux mesures à prendre pour le juguler, elles ont tout au plus provoqué l'hilarité à Moscou.

A Londres, on a mis l'accent sur « les valeurs démocratiques » — symbole de « l'unité atlantique » —, en déclarant que seul le système démocratique est capable d'une « solidarité par conviction », d'une « unanimité dans les décisions à prendre » et de manifester une « fermeté fondamentale doublée d'une extrême flexibilité dans la manière de mener les négociations » et il faut accentuer de nouveau « la dignité » sous sa nouvelle forme démocratique : dignité suivie d'un tas de courbettes !

En conclusion de la conférence, Ronald Reagen a fait un exposé sur les armes antisatellites, exposé dont — étant le seul conférencier — l'entente a été totale.

Et ... la campagne électorale continue aux États Unis. Elle continue avec frénésie, avec acharnement ; on parle à tort et à travers, on gaspille des tonnes d'encre sur des milliers de kilomètres carrés de papier, on fait des exposés sur les brillants succès de la politique passée, on passe en revue les actes de profonde humanité dont on a fait preuve jusqu'ici, on donne des exemples tels que : les deux bombes atomiques lancées au Japon, quand, pratiquement le pays était déjà vaincu ! parce que ça n'a été qu'un acte de parfait humanitarisme qui a sauvé la vie à des centaines de milliers de Japonnais lesquels auraient péri si le débarquement avait eu lieu ! Quel geste humanitaire ! Nous l'appellons cynisme et hypocrisie. Évidemment on n'a pas oublié M. Henry Kissinger, alias Heinz Abraham, alias Avraham ben Elazar Kissinger ainsi que son plus proche collaborateur M. Helmut Sonnenfeld — le célèbre auteur de la non moins célèbre « doctrine Sonnefeld », qui a initié avec M. Egon Bahr « l'Ostpolitik » et qui ont détérminé la victoire de l'accord de Helsinki — où l'on a confirmé la répartition officielle de l'Europe en sphères d'influence, en consolidant ainsi l'oeuvre conçue à Yalta —. De ces décisions prises à Yalta, MM. Schultz et Ronald Reagan se sont aussi occupés. Tous les deux ils ont soutenu qu'à Yalta on n'a guère décidé le partage de l'Europe en sphères d'influence et que ce sont les Russes et seulement eux qui ont enfreint les décisions prises à Yalta en occupant des territoires qui ne leurs appartenaient pas et en imposant le communisme dans les pays de l'Est de l'Europe ! Nous nous pérmettons alors de formuler une question : si, effectivement à Yalta on n'a pas partagé l'Europe en sphères d'influence, comment expliquer la reconnaissance par les États Unis des gouvernements instaurés en Europe orientale par les Russes avec la force ?

La réalité est tout autre. Le traité de Yalta a été entièrement respecté par les Russes ; il a été même le seul qu'ils aient jamais respecté. Probablement que Messieurs Reagen et Schultz n'ont point consulté les archives secrètes américaines et anglaises mises à la dispositions du grand public. Il en résulte, clairement, que l'Europe a été partagée en deux sphères d'influence.

Plus encore, Roosevelt et Churchil justifient ce partage par l'impossibilité dans la quelle se trouvaient les États Unis et l'Angleterre de récupérer ce que les Russes avaient déjà occupé. Mais ce dont ils ne parlent pas c'est que Churchil avait offert dès 1943 aux Russes l'Est de l'Europe en pourcentages ; donc alors qu'ils étaient loin d'avoir occupé ces pays. Trop d'hypocrisie !

D'ailleurs, à peine quelques semaines plus tard, dans son discours prononcé devant les « Nations Unies », M. Ronald Reagan affirmait que : « Les sphères d'influence appartiennent au passé ». Ces sphères ont donc existé, mais M. Reagan ne les reconnait plus. C'est, incontestablement, un pas en avant, mais qui confirme la mise en vente signée à Yalta.

Nous, tous ceux qui avons vécu dans le « paradis communiste », nous nous faisons un devoir d'ouvrir les yeux de l'Occident, en répétant tant que nous serons en vie que la paix et la liberté dans le monde entier ne pourront être instaurées que si le même Occident se décidera à envisager et poursuivre une victoire totale, sans conditions.

Pour en arriver là il est absolument nécessaire qu'on procède à:

1. La répudiation des traités de Yalta e de Helsinki.

2. La cessation d'accords de crédits à l'Union Soviétique et à ses satellites.

3. L'interruption totale de l'export de technicité et de céréales vers l'Union Soviétique et ses satellites.

4. La constitution d'un équivalent du « Plan Marshall » exclusivement pour l'armement.

5. L'accélération au maximum de la construction des armes antisatellites.

6. La dotation du NATO avec des projectiles à neutrons.

7. La dotation de l'armée américaine, autant qu'il est nécessaire, avec des bombardiers B. 1, des sous-marins Trident, des fusées M. X. et des bombes à neutrons.

8. La présence d'une vigoureuse force militaire s'impose, ainsi que l'intervention armée dans les positions-clef, là où la situation critique pourrait être exploitée par les Soviétiques.

9. Pour démontrer leurs décision, les États Unis devraient renverser par la force l'un des régimes communistes du Nicaragua où Cuba.

10. On devrait recouvrir de forces terrestres, navales et aériennes le Golfe Persique — point vital pour l'Occident — afin de rendre impossible une agression russe de n'impore quel genre.

11. Intensifier l'envoi des mesages par émissions radiodiffusées de l'Occident audelà des barrières totalitaires. L'épuration des postes de radio « L'Europe Libre » et « Liberté » qui sont de vrais nids d'anciens membres de la Sécurité, d'agents informateurs et communistes camouflés en dissidents est absolument nécessaire et leur remplacement par des personnes vérifiés qui puissent inspirer confience aux auditeurs.

12. Il faut exploiter les points faibles de l'empire soviétique par des pression ethniques en U.R.S.S. et l'exploitation des sentiments anti-russe et anti-communistes dans tous les pays occupés par les Soviétiques.

Voilà ce qu'on devrait faire. Et passons en revue ce qu'ont fait les Occidentaux :

1. Ronald Reagan vient d'avancer une nouvelle offre de céréales aux Russes.

2. On continue à appliquer « l'Ostpolitik » initié par Kissinger—Sonnenfeld—Egon Bahr.

3. L'Allemagne Fédérale a accordé cinq milliards DM à l'Allemagne communiste.

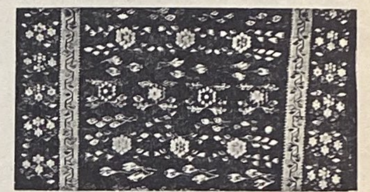
4. L'Allemagne Fédérale a accordé cinq cents millions DM à l'Union Soviétique.

5. Tous les pays de l'Occident ont continué à faire des gentillesses aux Russes.

Lenine a déclaré — en jetant presque un défi au monde libre : « Les Occidentaux iront jusqu'à nous vendre la corde avec laquelle nous allons les pendre ». Cinglantes paroles !

Mais il était loin de s'imaginer que cette corde leur sera livrée à crédit !

Ion PANTAZI

Le Silence, par Gertrud von le Fort, traduction et postface de Joël Pottier. Un volume 11,5×19,64 pages. Editions de Chiré 42 F (franco, 50 F par correspondance sur demande à D.P.F., Chiré-en-Montreuil, 86190 Vouillé).

Romancière et poétesse allemande, convertie au catholicisme, Gertrud von le Fort (1876—1971) a donné la pleine mesure de son talent dans la nouvelle **La dernière à l'échafaud**, qui fut à l'origine des **Dialogues des Carmélites** de Georges Bernanos. Ses **Hymnes à l'Eglise**, préfacés par Paul Claudel, sont un sommet de la poésie religieuse du XXe siècle. Elle est aussi l'auteur du célèbre essai **La Femme éternelle.**

Répondant aux calomnies de Rolf Hochhuth qui, dans sa pièce de théâtre **Le Vicaire**, avait accusé le Pape Pie XII de ne pas avoir condamné les crimes nazis, Gertrud von le Fort a inidiqué, dans sa réplique intitulée **Le Silence** (1967), les raisons de l'attitude du Souverain Pontife. Une protestation bruyante de sa part, sous forme d'anathème, eût été non seulement inefficace, mais n'eût fait qu'aggraver encore les persécutions envers juifs et chrétiens. Sorte de parabole historique dont l'action se déroule au Moyen Age, **Le Silence** est aussi une méditation sur l'apparente impuissance du Bien face au Mal — impuissance que seul compense le « sacrifice de substitution » de quelques âmes privilégiées.

La version française de cette oeuvre peu connue est accompagnée d'une postface du traducteur, faisant le point sur la « querelle du Vicaire » et sur la genèse du text de Gertrud von le Fort.

(urmare din pag. 9)

stă), o dezvoltă pe aceasta la maximum.

Ar fi putut să renunțe la prima parte a istoriei, căci tot și-a bătut joc de ea și să-și intituleze cartea: „Istoria regimului comunist", sau „O contribuție la Istoria Românilor".

Intitulându-și cartea „Istoria Românilor", Vlad Georgescu induce în eroare cu bună cunoștiință pe românii din exil, oferindu-le „un surogat" și o pălăvrăgeală lamentabilă.

Ne întrebăm: cum și-a permis să-și intituleze cartea asemeni unui Xenopol, Iorga sau Giurescu, situându-se cu dela sine putere la același nivel cu acești mari istorici?

Este o prezumție care frizează ridicolul, după cum omul format la școala noului regim, se indentifică cu tupeul, minciuna, impostura și neobrăzarea acestuia.

Ion PANTAZI

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, B. Helmstr. 16. — Druck: Dr. Peter Belej, München 40, Heßstr. 74/76